

Catalunya Cristiana

[f /catalunyacristiana](#)

[i catalunya_cristiana](#)

www.catalunyacristiana.cat

[@catcristiana](#)

[v catalunya cristiana](#)

El llegat viu de sor Genoveva

El 19 de novembre es commemora el centenari del naixement de la Filla de la Caritat, coneguda com la mare dels pobres

EN PRIMER PLA P 8-13

• Veus de pau a Terra Santa, crònica del nostre corresposnal a Jerusalem

P 22-23

SUMARI

19 NOVEMBRE 2023

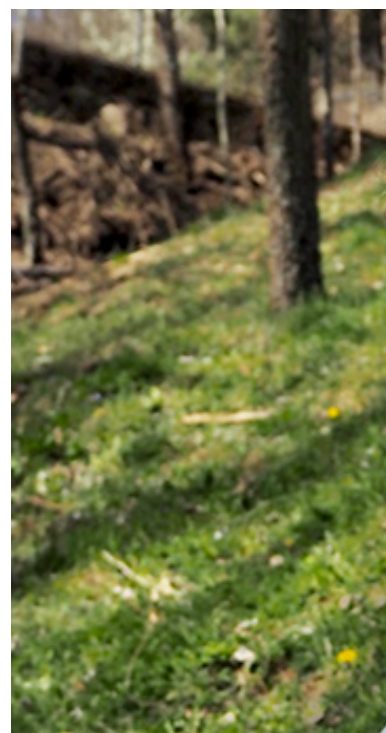
Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Anàlisi	25
Parròquies en sortida	27
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-21

L'esperó a l'ànima de mossèn Masmitjà

175è aniversari de la fundació de la congregació Missioneres del Cor de Maria d'Olot

26-29

Coneixem la parròquia de Santa Coloma de Centelles

Una comunitat de pedres vives

40

Torna la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

Aquest any arriba al seu vintè aniversari

47

Entrevista a Francesc Torralba

El 30 de novembre rebrà el Premi Ratzinger 2023

EDITORIAL

Mare dels pobres

La providència ha volgut que la setena edició de la Jornada Mundial dels Pobres, que se celebra amb el lema “No apartis el teu rostre del pobre” (Tb 4,7), s’escaigui el mateix dia que es commemora el centenari del naixement de sor Genoveva Masip. La mateixa consigna “No t’oblidis dels pobres”, que li va dir el cardenal Cláudio Hummes a Francesc quan va ser escollit Papa, és la que va llegir sor Genoveva als seus col·laboradors.

La teresiana M. Victòria Molins, una de les impulsores de l’Hospital de Campanya de Santa Anna, sempre diu que sor Genoveva va ser la seva “mestra de tendresa”. La Viqui, que el proper 21 de novembre oficialitzarà la Fundació que porta el seu nom, també li va dedicar un llibre: *Los desayunos con sor Genoveva* (Claret). De la seva banda, Eduard Sala, director de Càritas diocesana de Barcelona, explica que va aprendre dues coses fonamentals de sor Genoveva: a fer de la vida servei i a veure Déu en l’altre.

També des del món civil, sobretot en l’àmbit de Justícia, se’n recorden de sor Genoveva, que es va convertir en la primera voluntària de presó. De fet, a proposta del Departament de Justícia, el Govern de la Generalitat va incloure el centenari del seu naixement entre els esdeveniments que es commemoren l’any 2023. Justícia va organitzar-li un homenatge a la Model el 19 de setembre mentre que la Direcció General d’Afers Religiosos ha impulsat la publicació d’un llibre que veurà la llum l’any que ve.

Dit això, el que és estrany és que el barri de la Barceloneta encara no tingui ni un carrer, ni una plaça ni un passatge amb el nom d’aquesta Filla de la Caritat que va esdevenir-ne un referent. Un barri que va ser testimoni d’aquells memorables esmorzars amb els pobres que organitzava en una terrassa a l’aire lliure i on continua ben viu el seu llegat amb l’Obra Social Santa Lluïsa de Marillac. Amb motiu del centenari també s’ha sentit el rum-rum sobre la possible obertura del procés de beatificació. “El sentiment que existeix entre les filles de la Caritat i moltes persones seria favorable a la introducció de la causa”, ha confessat Rosa Mendoza, Filla de la Caritat, si bé reconeix que “és un tema complicat i s’ha de rumiar el com i el quan i esbrinar el moment que Déu vol, que també té la seva paraula”.

En qualsevol cas, totes les persones que la van conèixer tenen clar que sor Genoveva és una santa i que des del cel intercedeix com a mare dels pobres, mare de la caritat.

.....

Subscriviu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (51 NÚMEROS)

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (**ompliu ordre adjunta*)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular _____

La setmana en tuits

CARLES ARMENGOL
@CARLESARMENGOL

09/11/2023

Director general d'Afers Religiosos

Hem tancat les jornades de bones pràctiques de foment de la llengua en l'àmbit religiós: tenim l'actitud, tenim recursos, tenim idees... cal seguir amb constància i determinació. Gràcies a totes les persones i entitats que les han fet possibles

EVA FERNÁNDEZ
@EVAENLARADIO

08/11/2023

Corresponsal de la Cope al Vaticà

El Vaticà recorda que un adult transsexual pot ser batejat i els homosexuals, padrins de baptisme i matrimoni, "però la prudència pastoral exigeix que no es permeti si hi ha risc d'escàndol, o desorientació per a la comunitat"

IGNASI MORETA
@IGNASIMORETA

08/11/2013

Editor de *Fragmenta*

La religió ha donat lloc històricament al millor i al pitjor, deia Lluís Duch. I per això el segon manament ("No prendràs el nom de Déu en va") és tan interessant: perquè és un antídote contra el mal ús de la religió inserit al cor mateix de la religió

XAVIER CASANOVAS COMBALIA
@XCASANOVASC

07/11/2023

Matemàtic i doctor en Filosofia

Seguim sumant per donar la volta a un consens social enquistat: que cal donar un mòbil als nostres fills en el pas de primària a secundària. Segueix l'autoorganització per retardar la seva arribada a la vida dels nostres fills

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

FLORENCI ROSELLÓ, ARQUEBISBE DE PAMPLONA

El Papa va nomenar el 9 de novembre el mercedari aragonès Florenci Roselló nou arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela. Actualment és, des del 2015, el director del departament de Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola, i abans havia estat, des del 2003, provincial de l'Orde de la Mercè a la zona que inclou Catalunya, on ha viscut uns quants anys. Substituirà Francisco Pérez, que ocupava el càrrec des del 2007.

Florenci Roselló va néixer el 10 de

gener de 1962 a Alcorisa (Terol). Va ingressar al seminari menor dels Mercedaris a Reus el 1973 i va fer la primera professió religiosa el 1980. Aquell mateix any, va entrar a la comunitat de Molins de Rei, i el 1981 es va traslladar al monestir del Puig, a València, on va iniciar els estudis eclesiàstics de Filosofia i Teologia. El 1987 va ser ordenat sacerdot. També és llicenciat en Estudis Eclesiàstics per la Facultat de Teologia de Catalunya. Els nostres informatius i el programa *Sense distància* van donar la notícia el mateix dia.

Zoom **MACIÀ GRAU**

"Aquest Sínode passarà a la història perquè canviarà la nostra Església." Així de contundent es va mostrar el cardenal Jean-Claude Hollerich, durant la lliçó inaugural del nou curs de la Fundació Joan Maragall el 7 de novembre passat. Hollerich es va mostrar molt satisfet amb la primera fase sinodal, i va expressar el seu desig perquè "s'implementin els canvis amb una profunda comprensió de les necessitats reals de la gent". Durant l'acte, que va ser presidit pel bisbe auxiliar de Barcelona David Abadías, es va anunciar el canvi de presidència de l'entitat. David Jou deixa el càrrec i l'assumeix Jaume Angelats.

L'efemèride

24 de novembre del 1961

Estrena de l'òpera "Atlántida", amb música de Manuel de Falla, al Gran Teatre del Liceu

Des del monestir

“Psallite sapienter”

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

Salmegeu amb gust” (Sl46[47],7). Així ho tradueix la versió catalana de la Regla de sant Benet dels monjos de Montserrat. La versió litúrgica tradueix, en canvi: “Canteu a Déu un himne.” *Sapienter* tradueix un terme hebreu, *maskil*, que apareix en el títol d’alguns salms, i que significa “amb intel·ligència, amb enteniment”, però també “amb art, amb gust, amb bellesa”. Sant Benet cita aquest verset en el capítol 19 de la seva Regla, “L’actitud en la salmòdia”. És tot un programa per als qui tenim com a comesa principal la recitació del Salteri. Se’ns demana de fer-ho amb intel·ligència, és a dir, amb la capacitat d’entrar en la profunditat del text, però també d’una forma bella, amb

Els monjos de Poblet hem estrenat una nova manera de recitar, pregar i cantar l’Ofici Diví

gust, fent de cada paraula del salm una experiència vital.

Des del dia 1 de novembre, festivitat de Tots Sants, els monjos de Poblet hem estrenat una nova manera de recitar, pregar i cantar l’Ofici Diví. Aquesta reforma important de la nostra litúrgia coral ha estat guiada per dos objectius principals: facilitar el cant de la salmòdia i fer-la més bella, i recuperar el ric patrimoni del cant cistercenc. Per això, a partir d’ara, tots els salms seran cantats —en català— aplicant els vuit tons tradicionals cistercencs, lleument adaptats. Les antífoes, inspirades en la modalitat gregoriana, seran en català per als diumenges i fèries del temps ordinari, i en llatí per al cicle tempo-

ral i santoral. Els 150 salms, amb els cànctics de l’Antic Testament, com ja fèiem ara, s’han distribuït en dues setmanes, seguint, però, l’esquema del P. Jordi (Guiu) Gibert *o.cist.* († 2019), amb algunes modificacions.

Així, al capvespre del dia de Tots Sants, les velles antífoes —noves per a nosaltres— de Vespres, feien ressonar les paraules de l’Apocalipsi, que havíem escoltat a matines i a missa, i, amb la seva saviesa amagada —*maskil*— ens feien fer un tast de l’harmonia i la bellesa de la Ciutat celestial, aplec dels redimits: “Vaig sentir al cel la cridòria d’una gran gentada que cantava: Al·leluia! És l’hora de la salvació, de la glòria i del poder del nostre Déu. I cantaven encara: Al·leluia!”

Mirada al món

Escoltar amb el cor

AGUSTÍ BORRELL
Vicari general de l’Orde del Carmel Descalç

Sembla que actualment tenim més dificultat que en altres èpoques per escoltar i per escoltar-nos. Vivim en un món on abunden el soroll i la superficialitat. Un gran nombre de persones no se senten escoltades. La soledat, en el seu sentit més negatiu, és una de les característiques de la nostra societat, fins i tot dins de les famílies, on tantes vegades la televisió, l’ordinador o el telèfon mòbil impedeixen o substitueixen el diàleg. S’ha dit que la nostra és una societat en la qual tothom parla i ningú no escolta.

Això també és així perquè la quantitat de missatges que ens arriben supera la capacitat humana d’assimilació. El món modern, en aquest sentit, pateix una estranya contradicció: d’una banda, el desig d’informació, i també de comunicació, és molt elevat, i s’han fet avenços tècnics extraordinaris per fer-la més fàcil, però al mateix temps la manca de comunicació real entre les persones és freqüent a tot arreu. La quantitat d’informació ha augmentat extraordinàriament, mentre que la qualitat de la comunicació interpersonal no ha millorat.

Escoltar els altres significa entrar en una relació d’afecte i confiança. Escoltar significa aprendre a callar, a deixar de banda els propis interessos i preocupacions per fer espai a l’altre i al seu món, per acollir-lo tal com és i com s’expressa. Escoltar requereix capacitat d’atenció, centrar-se en els missatges dels altres i posar-nos en

el seu punt de vista. Escoltar significa no tenir judicis previs sobre l’altre, no formar-se’n immediatament una imatge pel seu color, raça, vestit... Escoltar significa rebre atentament el que l’altra persona ens està dient, sense pensar immediatament què hem de respondre.

Tots necessitem escoltar els altres i aprendre d’ells, perquè ningú no pot saber-ho tot ni tenir tota la veritat. Hi ha un proverbi africà que diu: “La saviesa és com un baobab: una persona sola no pot abraçar-la.” O, com va dir Gandhi, “La veritat és com una pedra preciosa, que té moltes cares: només Déu és capaç de veure-les totes alhora”.

Tots necessitem escoltar els altres i aprendre d’ells

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Siguem bona notícia per als pobres

Aquest diumenge celebrem la VII Jornada Mundial dels Pobres. En aquesta Jornada, el papa Francesc ens demana que siguem bons samaritans, que acollim amb amor tots aquells que la vida ha deixat a la vora del camí. Avui l'Església ens recorda la importància de comprometre'ns amb els més vulnerables i de ser, com Jesús, bona notícia per als pobres.

Al missatge d'aquest any, el Papa ens proposa que meditem un passatge d'un dels llibres més bells i profunds de l'Antic Testament: el Llibre de Tobit. La lectura d'aquest llibre ens ajudarà a mantenir viva l'esperança enmig de les dificultats de la vida.

El capítol quart del Llibre de Tobit comença amb una escena commovedora. Tobit, un ancià venerable, està acomiadant el seu fill Tobies, que està a punt d'emprendre un llarg viatge. L'ancià tem que potser ja no tornarà a veure el seu fill. Per això, li dirigeix unes paraules, que avui ens ajudaran a viure aquesta Jornada.

Tobit explica al seu fill que ha estat compromès tota la vida amb els pobres. Des de jove s'ha dedicat a donar almoïna i a compartir el seu pa amb els que passaven gana. També ha procurat que els pobres que havien mort tinguessin un funeral digne. És per això que aconsella el seu fill i li diu: "No apartis el teu rostre del pobre" (cf Tb 4,7). Aquest és el verset escollit pel Sant Pare per al lema d'aquest any.

El compromís de Tobit amb els més pobres el va portar a conflictes continus amb les autoritats de l'èpo-

ca. Va ser perseguit i va perdre els seus béns. No obstant això, la seva situació de pobresa no el va acovardir, sinó que el va ajudar a comprendre més la situació dels empobrits que vivien al seu costat. I és que sovint quan descobrim les nostres fragilitats podem ser més sensibles als patiments aliens.

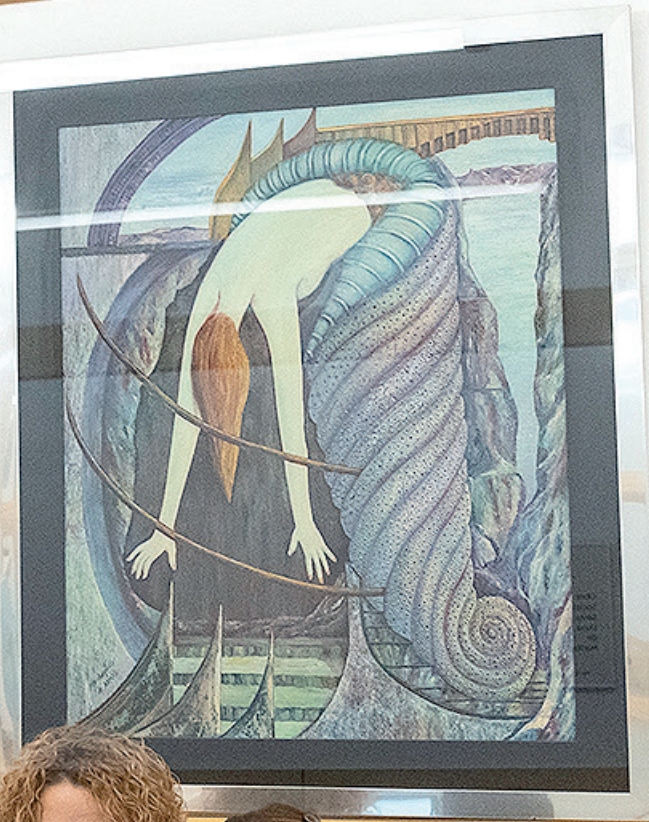
El Llibre de Tobit ens proposa que ajudem els més necessitats amb gestos senzills i concrets. Els pobres són els nostres germans. Estem cridats a escoltar-los, a acollir-los i a descobrir la saviesa que Déu ens comunica a través seu (cf. *Evangelii gaudium*, 198).

Diu el papa Francesc que "la crida al benestar puja cada cop més de volum, mentre les veus dels qui viuen en la pobresa se silencien" (N.4). Segons Càritas, a Espanya hi ha al voltant d'11 milions de persones que viuen en situació d'exclusió social (un 23,4% de la població). A la nostra diòcesi, la situació és encara més greu, ja que un 32% dels nostres germans (885.000 persones) es troben en aquesta terrible situació. No podem silenciar ni ser indiferents al clam de tants germans que demanen el nostre suport i la nostra solidaritat.

Benvolguts germans i germanes, demanem al Senyor que continuï tocant el nostre cor i ens faci sentir que donar ens omple encara més que rebre. Confiem a Déu totes les institucions i persones que estan al servei dels necessitats. Siguem, amb ajuda del Senyor, la bona llavor a la qual es refereix l'Evangelí. Siguem la bona notícia de Jesús per als més pobres i necessitats, sobretot per als qui han perdut l'esperança.

SOR GENOVEVA MASIP, LA MARE DELS POBRES

El 19 de novembre se celebra
el centenari del naixement
de la Filla de la Caritat

Núria Martínez i Clàudia Pregonas
al que fou despatx de sor Genoveva a l'Obra Social
Santa Lluïsa de Marillac.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

La recordo al seu despatx, escrivint cartes, amb la seva lletra fina i menuda. Això sí, abans ens havia saludat a tots, un per un, i ens havia fet un petó. Sempre ens parlava de la bondat i de l'amor: 'Des de l'amor es recuperaran', 'Només amb amor podrem fer-ho'... Ens deia frases d'anhel per animar-nos a continuar acompanyant les persones."

Així recorda sor Genoveva Núria Martínez, directora de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, al barri de la Barceloneta (Barcelona). Davant per davant del seu despatx hi ha el de sor Genoveva, que es conserva intacte, amb l'única diferència que ara qui l'ocupa és la coordinadora de Voluntariat, Clàudia Pregonas, i que hi ha un ordinador, giny que sor Genoveva mai no va fer servir.

De la seva època sí que és el quadre que li va regalar la mare d'una noia a qui havia intentat ajudar a sortir de les drogues. També hi conserven el llibre vermell, on registrava de forma metòdica i acurada el nom i les dades dels homes que acollia a la casa de convalescència. Fins al darrer moment, amb el suport de sor Josefa Oltra, va continuar escrivint i atenent els seus fills predilectes: els abandonats i exclosos de la societat, que van quedar orfes de mare quan va morir el 17 de juliol del 2015 als 91 anys.

Núria Martínez explica que, després de morta, "un noi va venir al centre, com tants d'altres, preguntant per ella; portava tot el braç tatuat amb el rostre de sor Genoveva, se'm va posar la pell de gallina". Recorda un altre dels fills de sor Genoveva, Manuel Girol: "Feia molta brega sempre que venia. Enfilava el passadís i se situava davant del despatx de sor Genoveva, que en aquell moment no es feia servir. Feia el senyal de la creu i es quedava una estona llarga mirant a la foscor."

Núria Martínez va començar a treballar a l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac el 2006. Va ser aleshores que la va conèixer: "Tenia una llum especial. No jutjava mai res ni ningú, cosa que resulta difícil en la intervenció del dia a dia. A vegades hem de posar límits i qüestionar certs comportaments, perquè ens enganyen, ens manipulen, són persones que estan enganxades a substàncies i que no són lliures. Ella no tenia cap filtre, era tot des de la veritat, des de l'amor, des de la dignitat, des de la bondat. Per a molts nois, sor Genoveva ha estat una mare; encara més, ha estat l'anhel de vida de moltes persones que han tirat endavant gràcies a ella."

Hi coincideix Eduard Sala, que va ser director durant més de dotze anys de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac: "Sor Genoveva connectava amb l'ànima de l'altre. Era molt difícil no quedar corprès

i enamorat de la qualitat de persona que era. Era com m'imagino que devia impactar també Jesús de Natzaret. La seva mirada i el seu tracte t'embolcalaven”.

L'actual director de Càritas diocesana de Barcelona diu de sor Genoveva que “ha estat llum per a molta gent però sobretot per a les persones que no són estimades ni esperades per ningú, i que són els primers de l'evangeli. Ella els donava el lloc que els toca”.

Ho va fer, per exemple, amb Jesús Arévalo, que als seus 61 anys diu sense embuts: “Si soc viu és gràcies a ella.” Arévalo va conèixer sor Genoveva l'any 1992: “Feia un any que havia sortit de la presó quan vaig caure malalt del VIH. Gràcies a sor Genoveva vaig entrar a viure en un dels pisos Ítaca. Ha estat el millor que m'ha passat a la vida, ha estat la meua mare.”

Arévalo va esdevenir col·laborador estret de sor Genoveva i ara conserva com un tresor totes les fotografies d'aquell temps i la fe que li va transmetre: “Tinc molta fe, prego i parlo amb Déu, també sento que sor Genoveva és present. Fa poc que em van intervenir i mentre encara estava sota l'efecte de l'anestèsia em va dir la doctora que havia estat delirant parlant de sor Genoveva.”

“Per a mi era una santa —prosseguix—; recordo un home entre cartons a la plaça Reial. Sor Genoveva el

va tocar i li va preguntar: ‘Què et passa, fill meu?’ L'home era cec. Se'l va emportar a la Clínica Barraquer, on el van operar de la vista. No he vist una persona més agraiada.”

“MARE D'UNA IMMENSA MULTITUD”

Genoveva Masip i Torner va néixer a Sabadell el 19 de novembre del 1923 al si d'una família humil. “Havia crescut educada en valors que anaven sempre acompanyats de fets concrets, de bons exemples”, rememora Rosa Mendoza, Filla de la Caritat. La mateixa Genoveva ho explicava així: “M'agradava que el pare donés la verdura de l'hort a les persones que no en tenien... M'agradava acompanyar la mare quan visitava els interns de la presó de Sabadell.”

“Amb aquestes eines —prosseguix sor Rosa—, podia trepitjar, plena de confiança, les coves de Montjuïc, la presó Model, els barris de la Mina i la Bota, Can Tunis, la plaça Reial de Barcelona on morien els addictes a les drogues, etc. Amb la seva capacitat engrescadora, atreïa voluntaris que han realitzat i realitzen una valuosa tasca regeneradora en diferents llocs de casa nostra i fora.”

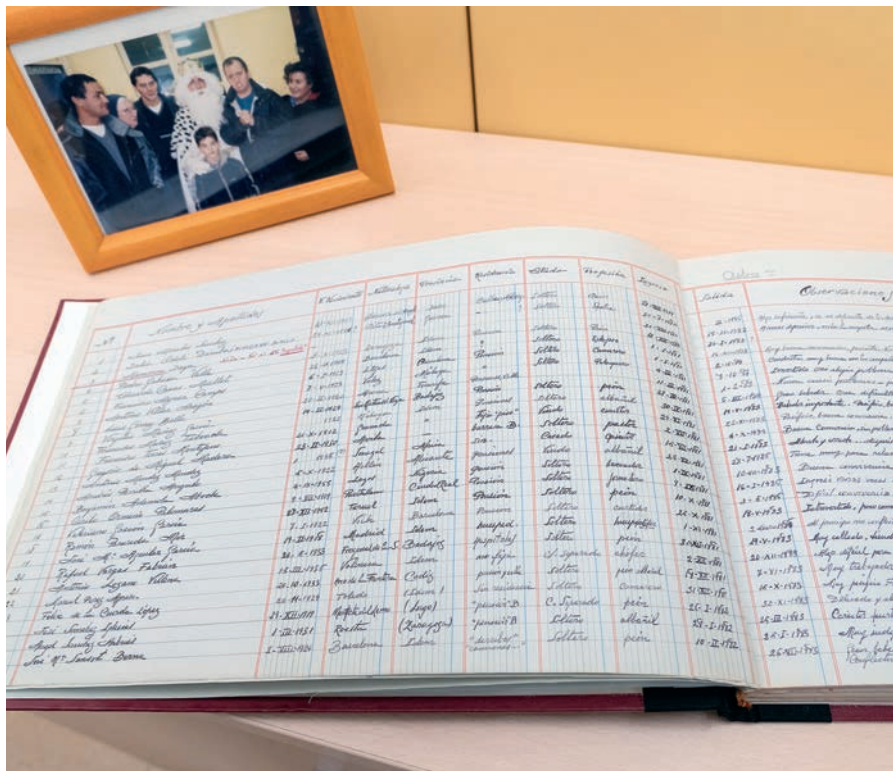
Sor Genoveva Masip explicava els seus inicis en una entrevista a *Catalunya Cristiana*, el 18 de març del 2004: “M'agradava molt una vida de família i em feia molta il·lusió ser mare. Aleshores

tenia 15 anys. Quan anava amb la mare a missa a la Casa de la Caritat de Sabadell, veia el tracte que les germanes tenien amb els infants acollits i això em feia pensar molt, però no passava d'aquí, perquè jo continuava amb la meua il·lusió de ser mare i de formar una família. La providència, però, va voler que anés un dia a la Casa de la Caritat a visitar una germana mentre hi havia un grup de nenes que jugaven al rotlle. Vaig posar-me a la rotllana entre dues nenes i em vaig adonar que la més petita, que tenia poc més de 2 anys, portava les vetes de les espardenyas deslligades. Vaig aturar el joc i em vaig agenollar per cordar-li les espardenyas quan vet aquí que la nena se'm va abraçar al coll i em va dir: ‘Mama...’ Em va impressionar molt i fins i tot ara, quan ho recordo, encara m'emociona molt, perquè va ser aleshores que vaig prendre una decisió(...) M'he sentit molt feliç i m'hi sento, i val més deixar de ser mare d'uns pocs per ser-ho d'una immensa multitud.”

Molt joveneta va deixar casa seva per donar-se a Déu en els pobres seguint l'esperit de Vicenç de Paül i Lluïsa de Marillac. La seva tasca apostòlica va començar el 1945 al Patronat de Jesús Natzarè, un projecte de les Filles de la Caritat que responia a la necessitat de recollir i educar els fills dels interns de la Model. S'admetien també els nens i les nenes dels funcionaris de la presó i a poc a poc l'oferta educativa es va ampliar als infants del barri.

Va sovintejar les pensions del nucli antic de Barcelona, els centres penitenciaris i el “càmping” d'escombrieries de l'Hospitalet de Llobregat. Va treballar a les coves de Montjuïc i a Can Tunis, servint de vehicle de comunicació entre les famílies de les barraques i els interns. La Legió de Maria, la xarxa de voluntaris de presons, el barri de Can Puiggener de Sabadell, van ser alguns escenaris d'una immensa tasca apostòlica exercida amb delicadesa i competència.

El 1973 va començar la seva tasca com a visitadora de la companyia a la província canònica de Barcelona, fins al 1983, quan es va centrar en l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, un referent al barri de la Barceloneta. En els anys de l'esclat de les drogues, sobretot l'heroïna, i de l'emergència de la sida, sor Genoveva i les seves companyes recollien els malalts que morien al carrer. Feien el que ningú no feia aleshores: acollir, acompanyar

El llibre vermell amb les dades dels homes acollits a la casa de convalescència.

La comunitat de les Filles de la Caritat de l'Obra Social Santa Llúcia de Marillac amb Núria Martínez: d'esquerra a dreta, sor Mercè, sor Esperanza, sor Maria Llúcia, sor Cecília, sor Maria del Mar, sor Victoriana, sor Josefa, sor Pilar i sor María de la Peña.

i molt sovint ajudar a morir amb dignitat. L'apostolat de sor Genoveva es va anar concretant també en la seva relació amb centres terapèutics, en l'ajut a infants en situació de risc, en gestions amb advocats, jutges i fiscals, i amb la seva presència habitual als mitjans de comunicació social.

"Aquesta obra va néixer amb la voluntat de donar acollida a gent del carrer que en un primer moment ocupava un magatzem de l'Ajuntament, al carrer Wellington, i que més endavant van ser acollits per Encarnación Blanco. Persones abandonades, tirades pel carrer, drogo-addictes..., de tot, perquè la gent del carrer és així, o perquè es troben al carrer justament per això... Les Filles de la Caritat ens vam assabentar que aquesta senyora els havia d'acollir en molt males condicions perquè no tenia espai i vam buscar una solució. Primer li vam posar el nom de Centre Mare de Déu de Montserrat, però a mesura que es va anar ampliant va rebre el nom de Santa Llúcia de Marillac" (*Catalunya Cristiana*, 18 de març del 2004).

"Voldríem pensar que, si bé hem

canviat coses del servei i l'organització, l'esperit de l'obra és el mateix", confessa Núria Martínez. L'Obra Social Santa Llúcia de Marillac té diversos serveis: centre de dia, centre per a persones convalsents, l'espai de Vincles – Rosalia Rendu, pisos d'inclusió, suport a interns de presó, distribució d'aliments i acollida i orientació: "El nostre servei d'acollida i orientació és cada dia de 9 a 11. Amb l'excusa de l'esmorzar fem diagnòstic i acompanyament per veure quin suport es pot fer. Més enllà d'això, sempre hi ha una persona a la porta que fa acollida de tothom que ve per demanar informació, descansar una estona, fins al vespre que tanquem."

Per ajudar a mantenir la flama de l'obra compten, aproximadament, amb uns 40 professionals i 90 voluntaris però sobretot amb la comunitat de les Filles de la Caritat. Una comunitat de nou germanes que mantenen la flama i l'esperit de sor Genoveva, però des de la total discreció que caracteritza aquesta societat de vida en comú. Elles, però, no en tenen cap dubte: "Sor Genoveva era una santa."

NÚRIA MARTÍNEZ
"Sor Genoveva ha estat l'anhel de vida de moltes persones que han tirat endavant gràcies a ella"

EDUARD SALA
"Era com m'imagino que devia impactar també Jesús de Natzaret. La seva mirada i el seu tracte t'embolcallaven"

JESÚS ARÉVALO
"Sor Genoveva ha estat el millor que m'ha passat a la vida, ha estat la meva mare"

Rosa Mendoza, Filla de la Caritat

**“SOR GENOVEVA
HA ESTAT UN REGAL
PER A L'ESGLÉSIA,
ELS POBRES,
LES FILLES
DE LA CARITAT
I LES
INSTITUCIONS
CIVILS”**

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Dono gràcies a Déu per haver trobat sor Geneveva en el meu camí. Ha estat una mestra de fe, esperança i caritat. Tot un luxe haver-la tingut tan a prop”, comenta Rosa Mendoza, Filla de la Caritat, secretària de la Fundació Sant Vicenç de Paül i autora d’*Una trajectoria de amor y servicio* (La Milagrosa). Pocs mesos abans de morir sor Geneveva, li va fer una entrevista pensant justament en el llibre que volia escriure sobre la vida. “Em va dir: ‘No crec que facis bé d’escriure sobre la meua vida; faig el que he de fer, com totes.’ Vaig insistir-li: ‘No parlaré de la seva vida; explicaré tot allò que Déu fa a través seu.’ Em va dir: ‘Si és així val, però no et passis.’”

Què ha suposat sor Geneveva per a vostè i per a la Companyia de les Filles de la Caritat?

Sor Geneveva ha esdevingut un referent. Les trobades amb ella, casuals o programades, mai m’han deixat indiferent. La seva acollida, la seva mirada de pau, preparaven l’ambient adequat per tractar temes personals o comunitaris relatius, sempre, al servei dels pobres. Les seves paraules, respectuoses i engrescadores, estaven farcides d’evangeli; ens donava a totes les germanes el coratge per viure la vocació de servei als pobres, de manera festiva. Sor Geneveva ha estat un regal per a l’Església, els pobres, les Filles de la Caritat i les institucions civils de casa nostra i més enllà.

Com l’ha influït en la vocació com a religiosa i mestra?

Sor Geneveva va ser una dona nascuda per donar ànims; era el seu programa com a companya i com a autoritat. Havia estat mestra d’escola i coneixia les estratègies i els trucs pedagògics per ensenyar estimant. “Cada alumne”, em deia, “és la teua finca a conrear; quan llauris la terra, fes-ho amb suavitat; quan hi posis fertilitzant, no et passis, ves graduant-lo a poc a poc; treu les males herbes amb respecte... Dels fruits, Déu

en farà la seva part”. Aquestes eren les seves conviccions i la manera de donar lliçons evangèliques. Davant d’aquesta lliçó, ben explicada, què haves de dir? Agrair i mirar de posar-la en pràctica. He tingut la sort de dedicar la meua vida de Filla de la Caritat a la tasca docent; sempre amb adolescents i joves. Les nostres escoles han estat centres de gent senzilla, de barris i pobles. Un mestre, una mestra, té una gran oportunitat per ajudar a treure de cada noi i noia tot el potencial humà i religiós. “Si l’escola forma i educa com cal, tindrem menys joves a la presó”, ens deia sor Geneveva.

Quin és el seu principal llegat per a l’Església i el món?

Ens va ensenyar a obrir els ulls, a utilitzar la contemplació serena per veure, en cada persona, la imatge de Déu. Ella utilitzava les paraules del Gènesi, en el setè dia de la Creació: “Fem l’home i la dona a la nostra imatge i semblança.” Cada persona amb carències era per a ella la imatge adolorida de Jesús a la Creu. S’havia de córrer, com deia sant Vicenç de Paül, per fer efectiu el consol, l’ajuda. Aquesta convicció l’empenyia a vèncer dificultats i perdre la por de la fosca nit, a fi d’atendre un jove a punt de morir a la plaça Reial de Barcelona o allà on fos. El seu llegat espiritual i humà és un estímul per a nosaltres com a Església, en temps de sinodalitat. Geneveva ens diria avui: “Cal unificar forces; revitalitzar els diversos carismes i fer pinya davant d’un món colpit per tantes pobreses que degraden l’obra creadora de Déu.” Cal utilitzar la política, com ho feia ella, amb el significat original de

la paraula: servei al poble. Sí, el llegat d’aquesta sabadellenca valenta continua ben viu a l’Església i a la societat.

Caldria fer més per donar a conèixer el seu llegat?

El coneixement que es té de sor Geneveva ens va arribant, en primer lloc, per haver-la tractat directament, pels nombrosos articles en mitjans de comunicació, pels reconeixements públics que li han estat atorgats per diverses institucions civils i religioses, etc. La Generalitat va organitzar un homenatge pel centenari del seu naixement. Acte que va tenir lloc en una de les galeries de la Model que ella havia visitat. Per a nosaltres, les Filles de la Caritat, no ha estat una sorpresa perquè coneixem el grau d’estimació i gratitud que les institucions tenen envers la nostra germana.

La congregació farà una celebració per al centenari del naixement?

Sí, de manera senzilla celebrarem a les nostres comunitats el centenari. Conservem, amb agraiement i goig, més de 8.000 cartes escrites per sor Geneveva. Arxiu que apreciem i del qual tenim cura especial. Són cartes dirigides a persones empresonades, a famílies desfetes pels efectes de les addicions dels seus fills, etc. Documents valuosíssims per entendre el tarannà servicial de la nostra germana a tots els nivells. Per respecte a les persones que encara viuen, aquests escrits els tenim protegits com demanava sor Geneveva. Constitueixen un gran tresor per conèixer l’obra gegant portada a terme per la germana en temps prou complicats de drogo-addiccions.

Homenatge de la Generalitat a sor Geneveva, el 19 de setembre, a la Model de Barcelona.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim la **visita** del president **Pere Aragonès** al **Papa**, coneixem **Mn. Joaquim Masmitjà** i parlem de les **veus de pau a Jerusalem**

1848

1948

EN LA CONMEMORACION
CENTENARIA DE SU FUN-
DACION, EL INSTITUTO
DE HIJAS DEL SMO E IN-
MACULADO CORAZON DE
MARIA, EVOCA LA FIGURA
EXCELSA DE SU FUNDA-
DOR, EL MUY ILUSTRE DR.
JOAQUIN MASMITJA Y
DE PUIG

ADMIRACION Y GRATITUD

Després de la seva visita al Vaticà,
Pere Aragonès custodia amb discreció l'opinió de Francesc sobre l'amnistia

“El Papa ha expressat que el camí sempre és parlar entre diferents per arribar a acords”

RODRIGO MORENO QUICIOS
CORRESPONSAL A ROMA

Just sortir de la seva trobada de 40 minuts amb el papa Francesc, el president de la Generalitat de Catalunya, Pere Aragonès, diu als mitjans: “Ha estat una reunió molt amable i amb complicitat. He pogut comentar-li la situació política a Catalunya i Espanya, i reafirmo que aposta pel diàleg, la negociació i la necessitat d'arribar a acords que permetin resoldre tots els conflictes.”

Aquesta declaració suposa l'única pista sobre què pensa el Papa de l'amnistia als polítics i funcionaris que s'enfronten a processos judicials per organitzar el 2017 un referèndum i declarar la independència de Catalunya. Aragonès i el Papa van parlar més sobre aquest tema candent en la política, però el president de la Generalitat va custodiar durant tota la roda de premsa les confidències que li va fer Francesc per evitar exposar-lo a l'opinió pública. “No seré jo qui expliqui el punt de vista del Papa i el Vaticà sobre aquestes qüestions”, conclou. Una qüestió de lleialtat de la seva banda que els corresponsals desplaçats a Roma han comentat entre ells durant els darrers dies.

No va ser l'únic tema de conversa, perquè el motiu de la visita no guardava cap relació amb la independència de Catalunya, la política judicial ni els acords necessaris per a la investidura

de Pedro Sánchez. La Generalitat volia parlar amb el Papa sobre dos temes: la cada vegada més propera finalització de les obres de la Sagrada Família i el mil·lenari de l'abadia de Montserrat el 2025. Aragonès va arribar a convidar-hi el Papa subratllant que “ens sentiríem molt honorats amb la seva visita, però és ell qui defineix l'agenda dels seus viatges internacionals”.

En la conversa sobre Catalunya, van compartir “la necessitat d'avançar cap a la reducció de les desigualtats”, algunes polítiques públiques, com l'educació 3.0 “per garantir el dret de tots els nens independentment de la situació econòmica de les seves famílies”, i les polítiques d'habitatge, acollida i integració de la immigració, un tema que interessa moltíssim al Papa i sobre el qual sempre demana a les regions europees que hi estiguin a l'altura.

Aragonès va regalar al Papa un petit sant Jordi de plata similar a l'escultura que té a la capella del Palau de la Generalitat, diverses obres del poeta i sacerdot Jacint Verdaguer, i de Joan Maragall amb fotografies de Joan Guerrero. També una samarreta del San Lorenzo de Almagro, l'equip de futbol de Francesc, firmada pels seus jugadors. Tot en una bossa elaborada en un centre penitenciari vinculat al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

PERE ARAGONÈS

“Ens sentiríem molt honorats amb la seva visita, però és ell qui defineix l'agenda dels seus viatges internacionals”

Pere Aragonès va regalar al Papa, entre altres obsequis, una samarreta de l'equip de futbol de Francès.

El Papa es reuneix amb 7.000 nens

Un nen ha preguntat al Papa per què ningú no defensa els nens i ell ha respost que aquesta és la crueltat de la guerra”, explica a *Catalunya Cristiana* Stefania. Té deu anys, estudia a l’Istituto Comprensivo Alessandro Amarelli de Calàbria i és una dels 7.000 infants que han vist de prop Francès a *I bambini incontrano il Papa*, un esdeveniment en el qual va xerrar amb nois de 84 països sobre les guerres al món i la cura de la creació. Tiziana Cerbino, la directora de l’institut de l’Stefania, ens assegura que l’esforç de portar els nens a veure el Papa val la pena. “Estem molt centrats en la integració i en la difusió de valors com la pau i la cura del medi ambient”, i poder escoltar directament Francès suposa un impuls per a la seva tasca.

A la sortida de la reunió, la plaça de Sant Pere està plena de nens que juguen i xerren entusiasmats sobre el que els explicaran als seus pares quan tornin a casa. Allà Caterina Ferraiuolo, professora d’anglès a l’escola de primària Perri Pitagora, un centre que també ensenya francès, alemany i espanyol perquè “volem estar oberts al món”, ens explica que “tots som responsables” de la cura del medi ambient i “hem d’escoltar la veu dels nens perquè, en la seva senzillesa, ens poden ensenyar molt als adults”.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Cor sense trinxeres

Com ens passa a milions de persones, sento una impotència enorme per ajudar d’alguna manera les víctimes de tantes violències cegues i sense cor. Un s’informa, però en certa manera en buit: és molt poc el que pot fer mentre no hi hagi treves que permetin portar queviures, aigua, energia, consol... amb la qual cosa fàcilment es cau en la tristor i el desànim.

Interiorment, això sí, sento una crida a no deixar-me atrapar per les disjuntives pseudoobligatòries en contemplar aquests conflictes. No em fan més mal unes víctimes que unes altres. Totes són persones, moltíssims nens, adolescents, nombrosos ancians i famílies trencades. Tots són els meus germans i germanes. No vull defensar “més” uns assassinats que uns altres. El meu cor no vol caure en la guerra de trinxeres que, al final, perpetua les divisions dins nostre, i ens separa d’una gran porció d’univers tan digne d’amor i solidaritat com l’altre. Això ho sento pel que fa a totes les guerres, conflictes territorials o polítics. Cap bàndol em sembla immaculat; tots tenen alguna cosa bona; tots es mouen per algun interès més o menys ocult. Totes les banderes tenen alguna taca de sang. Jo opto per relacionar-me amb persones, no amb etiquetes ni amb estereotips. Certament que hi ha uns responsables polítics que, indiferents al dolor humà, generen conflictes bèl·lics per consolidar el seu poder, per ampliar el seu territori, per dominar més i millor. Aquests s’assemblen molt entre ells, estiguin al bàndol que estiguin. Jo, per a ells, prego el perdó i la llum de Déu que els faci frenar l’avarícia.

Vull conservar el cor a imatge del Senyor, que va acollir totes les persones, fossin del color que fossin, amb la seva dignitat i el seu valor irrepitible. Fora trinxeres. Com el

Ressuscitat.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

 GIRONA

L'ESPERÓ A L'ÀNIMA DE MOSSÈN MASMITJÀ

Els 175 anys de la fundació de la congregació Missioneres del Cor de Maria d'Olot

CARME ESCALES

Olot

Labors i doctrina cristiana van ser, durant molts anys, l'única formació que podien rebre les dones. Les responsabilitats a casa, amb la família, tant si algunes anaven a treballar en una fàbrica, com si no, governaven les seves vides. En comarques amb rius que procuraven cabal suficient per fer moure molins i màquines, com el Fluvià a la Garrotxa, la producció tèxtil va anar omplint d'espais fabrils els marges del riu. Dones i nens n'eren la mà d'obra més barata.

El naixement de la congregació Missioneres del Cor de Maria, a Olot, l'any 1848, va ser inspirat per la vida d'una d'aquelles dones que, en l'adolescència, feia jornals de dotze a catorze hores. Lliberada Ferrarons i Vives treballava des dels 7 anys. Va morir als 39 anys després d'una llarga malaltia. La duresa de les condicions de vida que va portar aquesta noia les va conèixer de prop Joaquim Masmitjà, el mossèn olotí que li portava les medicines a casa on jeia enllitada. La va visitar durant el seu any i mig últim de vida i va ser-ne el director espiritual. Commogut profundament per les seves vivències, que no feien més que alertar del que estaven vivint moltes altres dones, Masmitjà va fer dues coses. La primera va ser relatar tot el que havia vist i escoltat de testimonis propers a la humil obrera olotina. I, mitjançant la Nunciatura Apostòlica de Madrid, ho va fer arribar al papa Gregori XVI, que va

afirmar que no dubtava gens que els seus successors elevarien Lliberada als altars. El seu procés de beatificació es va iniciar, i Benet XVI ja va fer el primer pas, declarant-la venerable el 2008.

L'altra determinació de Joaquim Masmitjà va ser fundar un col·legi on poder donar a les nenes no només tota la formació que fins aleshores havia estat exclusiva per als nens, sinó encara molta més, perquè es poguessin obrir camí en la vida en condicions dignes. "He vist amb dolor l'extraordinari abandonó en què es troba la instrucció de les nenes pobres d'aquesta vila d'Olot, especialment la que mira a la part moral i religiosa", escrivia ell mateix en una instància adreçada a la reina Isabel II perquè aprovés l'obertura del col·legi d'Olot.

Mentrestant, en un piset al número 1 del carrer Presó Vella d'Olot, l'octubre del 1847, Teresa Terrada va començar a ensenyar la doctrina cristiana a nenes i noies d'Olot. Era l'assaig del que més tard esdevindria la tasca de catequesi i educació de la congregació Missioneres del Cor de Maria. Fundada l'1 de juliol del 1848, és considerada la primera congregació de l'Estat espanyol amb dedicació exclusiva i plena a l'educació femenina.

Per posar en marxa aquella primera escola per a nenes, Joaquim Masmitjà va triar set noies d'Olot. Els pagava una mica més que el que podien guanyar treballant a la fàbrica, i tenien unes condicions de benestar a la feina molt més dignes com a docents. Una vuitena persona, Eudalda Brugats, una dona vídua molt respectada a Olot, va ser la seva col·laboradora per procedir a la fundació de la congregació i la seva primera escola. Avui, 175 anys més tard, el col·legi Cor de Maria d'Olot és un centre

d'ensenyament concertat adherit a la xarxa d'escoles que formen part de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Imparteixen formació per a alumnes, nois i noies, de 3 a 16 anys.

El 9 de juliol passat, docents i alumnes van festejar durant tres dies l'aniversari de la congregació que va fer néixer l'escola, en l'església de la qual reposen les despulles de qui en va ser el fundador.

I qui era Joaquim Masmitjà?

Havia nascut a Olot el 29 de de-

sembre del 1808. Era el quart fill del Dr. Francesc Masmitjà i Santaló i de Maria-Gràcies de Puig i Quintana, una parella amb grans virtuts i valors cristians. A Olot mateix, Joaquim Masmitjà va estudiar Humanitats i a la Universitat de Cervera va completar la seva formació sacerdotal i literària. Es va graduar també de batxiller en Dret Civil, batxiller en Cànon i Llicenciat en Sagrats Cànon. Va ser ordenat sacerdot el 22 de febrer del 1834, a la capella del Seminari de Girona. L'octubre del 1840 és nomenat regent de la Sagristia Curada de Sant Esteve d'Olot. I va ser aleshores que va conèixer la Lliberada Ferrarons.

A partir d'aquell testimoni de la vida de les dones en la societat d'aquell moment, l'ànima de mossèn Masmitjà va ser esperonada fortament per fer esdevenir la seva pregària acció d'ajuda real, intervenció per canviar la situació i fer justícia. Va voler fer l'escola per a noies.

Economia domèstica, dibuix i música

El pla de formació que va implantar a les escoles Cor de Maria comprenia formació religiosa i moral, coneixement de la doctrina cristiana, urbanitat, lectura, escriptura, aritmètica, història i geografia, història sagrada, economia

domèstica, gramàtica castellana, labors de la llar artístiques com puntes, brodats, flors, per guanyar-se la vida i educar el bon gust i l'estètica. A més, impartien dibuix i música.

La congregació va obrir col·legis també fora d'Olot, a Catalunya i al continent americà. El 2018, totes les escoles catalanes del Cor de Maria van passar a ser part d'una sola fundació.

Tal com es recull al llibre que va homenatjar la figura de Joaquim Masmitjà, amb motiu del bicentenari del seu naixement, "el seu pla educatiu mostra la importància que dona el fundador a la promoció de la dona, tan marginada en l'educació de l'època. I en la dècada final de la seva vida, el 1882, trobem formes d'ensenyament basades en la psicologia: desenvolupament i educació dels sentits, de la sensibilitat, de la imaginació, l'abstracció, la generalització".

És un llibre fet per Roser Garriga i Mercè Bañeras, dues religioses de la congregació que van veure la necessitat de donar a conèixer la trajectòria del fundador de la seva congregació i el més significatiu de la seva obra. Expliquen: "També trobem en les normes escrites per ell, pensant en tot el que s'havia d'ensenyar, la higiene i la gimnàstica." *Mens sana in corpore sano.*

El col·legi Cor de Maria d'Olot és un centre d'ensenyament concertat que imparteix formació de 3 a 16 anys.

El naixement de la congregació Missioneres del Cor de Maria va ser inspirada per la vida de Lliberada Ferrarons, que treballava des dels 7 anys

Joaquim Masmitjà va fundar un col·legi perquè les nenes poguessin obrir camí en la vida en condicions dignes

El col·legi Cor de Maria és un centre d'ensenyament concertat adherit a la xarxa d'escoles que formen part de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Avui dia una vintena de religioses conviuen a la casa mare, la seu de la congregació del Cor de Maria, al rovell d'Olot

Actualment són una vintena les religioses que conviuen a la casa mare, a Olot.

És el que avui encara tenen ben inculcat la vintena de religioses que conviuen a la casa mare, la seu de la congregació del Cor de Maria, al rovell d'Olot. Només dues d'elles mantenen l'hàbit, perquè van fer la promesa que no se'l llevarien. Però totes, amb hàbit o sense, participen en les activitats diàries, tant les domèstiques, com les culturals. Maria Figueras els dirigeix les sessions de gimnàstica.

La Maria va treballar gairebé vint anys en un CRAE (Centre Residencial d'Acció Educativa) a Girona, amb nens de famílies vulnerables i en fa una dotzena que és a Olot. "És la casa mare on venim a retirar-nos." Però ben actives. Ella mateixa confessa: "A mi em falta temps, porto la part econòmica i això em realitza." També visita una residència geriàtrica on explica l'evangeli un cop per setmana. Explica també que és voluntària a Càritas, "acompanyant persones grans al metge, a passeig, fent-los companyia, parlant amb elles o anant a comprar el que necessiten". La gimnàstica la fa els dissabtes, gimnàs i ioga. El cap de setmana troben també

el seu moment per al cinema, perquè disposen de pantalla i projector per mirar pel·lícules.

Sense relleu a la comunitat

Saben que el futur de la comunitat és incert. "Ja es veu que ens acabem", expressa la Maria. A la comunitat d'Olot, fa quinze anys que no hi ha entrat ningú de nou. "Totes tenim de setanta per amunt", argumenta. Però al seu costat, l'esperit tan enèrgic i optimista de Roser Garriga contrareasta aquesta incertesa. "Hi ha gent que hi pateix, però la història no la dirigim nosaltres. Donem gràcies a Déu per aquests 175 anys de la congregació", expressa. "Jo he donat sempre moltíssimes gràcies perquè he vist que era un bon camí. És el meu lloc i em sento molt alegre d'haver fet aquest trajecte en una congregació, no aspiro a res més. Vaig triar el lloc i l'he encertat".

Ho diu molt conscient de la feina feta: "Hem fet una feina en uns moments que era molt necessària. Vam ajudar moltes dones a fer la transició

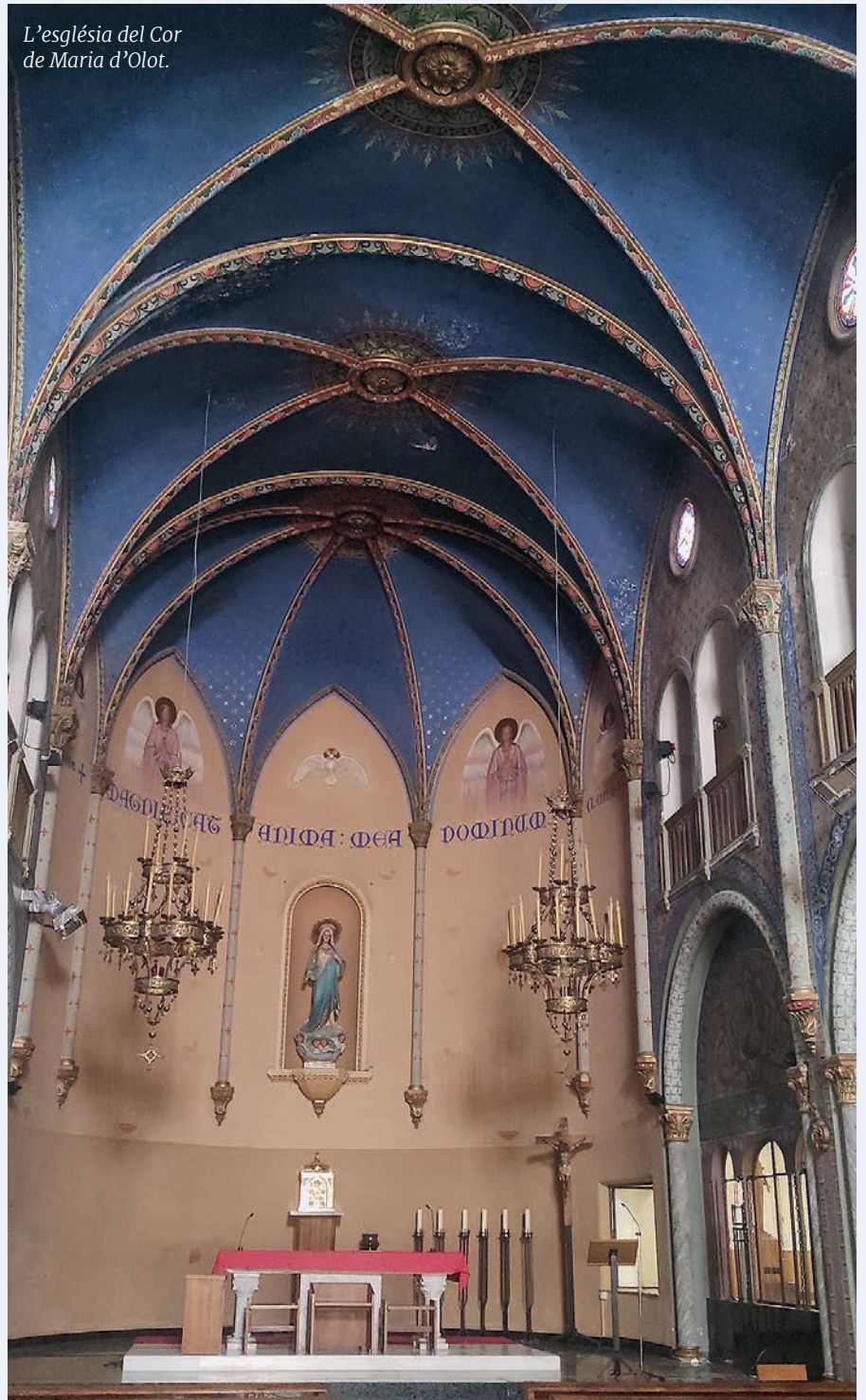
Roser Garriga i Maria Figueras al costat de la tomba del seu fundador, Joaquim Masmitjà.

de l'analfabetisme al batxillerat. I per això només ja ens podem posar una medalla." Ella, que va viure fent costat als més pobres a Andalusia; deu anys a Xile, en temps de Pinochet, i a l'Hospitalet de Llobregat, diu: "Personalment, haver format part de la Joventut Obrera Cristiana (JOC) de jove em va canviar la mentalitat, i estar al costat dels pobres, em va donar força."

A la Maria li fa l'efecte que "el caliu que dona una comunitat no s'hauria de perdre". Totes dues valoren l'ajut que ofereix i els lligams que s'hi creen. "No sabem com serà la vida religiosa, si hi haurà vots o no. La dedicació a la humanitat hi pot ser igual, però el bé d'una comunitat...", és el dubte que planteja la Maria. La Roser afegeix que "els valors no es poden deixar perdre, però els drets canònics i la institució no sé fins a quin punt afavoreixen avui que hi hagi noves vocacions. Hi ha d'haver, si de cas, lligams que alliberin, i que no encaixonin, per actuar amb tota llibertat al mateix temps que es compta amb el suport i valors d'altres persones". Ara són poc més d'un centenar les religioses. A Xile i als Estats Units encara n'hi ha algunes de les primeres catalanes que van anar a obrir escoles, seguint el testimoni del fundador, a qui l'any 2020 el papa Francesc va declarar venerable.

L'església del Cor de Maria d'Olot.

DIAMANTS

COL·LECCIONISTA **COMPRA**

Joies amb diamants

Totes les talles i colors

Talles antigues

Discreció
Màxima **taxació**

Tel. 628 330 844
Tel. 608 544 651

LES VEUS A FAVOR DE LA PAU ES NEGUEN A SER SILENCIADES A JERUSALEM

Les crides de l'Església o d'activistes propalestins a un alto el foc a Gaza són atacades i menystingudes

P. J. ARMENGOU
CORRESPONSAL A JERUSALEM

És molt trist. Hi ha molt d'odi, por i ràbia. Per totes dues bandes. Ara mateix, especialment els jueus, només es veuen a si mateixos. Em dol que es digui que cal esborrar Gaza del mapa. Ells també són humans. Són homes, dones i nens que estan vivint una situació difícil des de fa molts anys. Però jo em veig

obligada a callar aquestes opinions", diu, amb un fil de veu, la Jasmin. No és el seu nom real. Té por de donar-lo públicament per si pateix represàlies. Coneix israelians que han perdut la feina per mostrar simpatia amb el patiment dels gazians. Ella és jueva i fa molts anys que col·labora amb moviments en favor de la pau i

El custodi de Terra Santa, Francesco Patton, i el cardenal Pizzaballa, en la jornada de pregària i dejuni per la pau convocada pel Papa el 27 d'octubre passat.

el diàleg amb els palestins. Ara, un mes després de l'inici de les hostilitats, lamenta que no pugui condemnar l'atac de Hamas contra israelians innocents, i alhora criticar la resposta armada de l'exèrcit israelià a la Franja. "Ara només hi ha lloc per a la venjança", es lamenta.

Com la Jasmin, desenes d'activistes propalestins han estat criticats —o fins i tot atacats— per reprovar les accions del govern israelià a Gaza. "Grups de colons i extremistes de dretes han pegat la nostra gent i els abatien a terra en manifestacions", denuncia la Gina Ben David, que als seus 77 anys es nega a renunciar a les seves idees i continua col·laborant amb l'organització Endagered Dharma, que acompanya pagesos palestins a recollir olives a la Cisjordània ocupada. "Pensava que en el darrer any estàvem aconseguint més suports per lluitar contra l'ocupació. Però lamentablement tot això es va acabar el 7 d'octubre, ara ja no pots dir res en suport dels palestins, o en contra de l'ocupació, o dir que hi ha gent innocent morint a Gaza... Et converteixes automàticament en un simpatitzant de Hamas", diu per la seva banda Jude Liemburg, activista del grup "Mirant l'ocupació als ulls".

LA POSICIÓ DE L'ESGLÉSIA

També l'Església catòlica, que té fidels tant israelians com palestins, ha estat criticada per ser suposadament equidistant en el conflicte. O per preocupar-se massa pels ciutadans de Gaza, on viuen poc més d'un miler de cristians, i on més d'una desena de gazians cristians ja han perdut la vida en bombardejos israelians. El mateix papa Francesc va ser criticat pel ministre d'Exteriors israelià, Eli Cohen, que l'acusava de preocupar-se més per les morts a Gaza i insinuava que el Pontífex equiparava l'acció terrorista de Hamas i la resposta d'Israel. "No hi ha lloc per a comparacions infundades. Hamas és una organització terrorista pitjor que Estat Islàmic, va envair Israel amb la intenció de fer mal a civils innocents, mentre que Israel

és una democràcia que intenta defensar els seus ciutadans de Hamas", va dir Cohen que va exigir una "clara i inequívoca" condemna de l'atac terrorista del 7 d'octubre, per part del Papa.

Les crítiques del ministre van arribar el 15 d'octubre. Fins aquell moment, Francesc s'havia limitat a repetir el seu rebuig a la violència, tant del terrorisme com de la guerra; havia expressat el seu dolor per totes les víctimes del conflicte; i havia demanat tant l'alliberament dels ostatges israelians, com la protecció dels civils a Gaza. "Que cessin els atacs i les armes, si us plau, perquè s'ha d'entendre que el terrorisme i la guerra no aporten solucions, sinó només mort i patiment per a moltes vides innocents. La guerra és una derrota, tota guerra és una derrota. Preguem per pau a Israel i Palestina", va dir el Papa el 8 d'octubre.

També el cardenal Pierbattista Pizzaballa, patriarca llatí de Jerusalem, va condemnar els atacs de Hamas i la resposta israeliana: "La meva consciència i el meu deure moral exigeixen que digui clarament que el que va passar el 7 d'octubre al sud d'Israel no és de cap manera permisible i no podem

deixar de condemnar-ho." I va afegir que la guerra a Gaza i les seves conseqüències "són tragèdies que no es poden entendre i que tenim el deure de denunciar i condemnar sense reserves".

Des de l'inici de la guerra, l'Església no ha deixat de denunciar la violència en tots dos bàndols, i ha posat el focus reiteradament en les víctimes que, ara per ara, són molt més nombroses entre els palestins que entre els israelians: més de 10.000 morts a Gaza segons el ministeri de Salut palestí, i més de 1.400 israelians morts, segons el govern hebreu.

L'Església ha recordat també que, a més de mort i destrucció, la guerra està provocant patiment i dificultats econòmiques per als cristians de Terra Santa. En aquest sentit, el patriarcat llatí de Jerusalem ha indicat que el conflicte ha fet augmentar l'atur entre les famílies cristianes, especialment a Betlem, a la Cisjordània ocupada; i que els mitjans materials escassegen cada cop més a Gaza. Per aquesta raó, el patriarcat ha fet una crida global per rebre donacions, i segueix convidant els fidels d'arreu del món a pregar per la pau.

**“Ja no pots dir res en suport dels palestins, o en contra de l'ocupació, o dir que hi ha gent innocent morint a Gaza... Et converteixes automàticament en un simpatitzant de Hamas”
JUDEN LIEMBURG**

🌐 SANT FELIU DE LLOBREGAT

Mans Unides: "Posa llum al món"

Com cada any, Mans Unides engega la campanya "Posa llum al món", en què participen moltes parròquies del bisbat. Es pot fer durant tot el mes de novembre i uns dies de desembre. Aquest gest vol significar que amb els projectes de Mans Unides les persones d'arreu del món troben una ajuda molt important. Cada parròquia pot participar-hi quan li sembli més adient.

🌐 TERRASSA

Admissió a ordes de candidats al diaconat

El divendres 27 octubre, a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell, el bisbe Salvador va presidir la missa i el ritu d'admissió a ordes de 4 candidats al diaconat permanent: Juan Carlos González Pérez, de Terrassa; Bartomeu Reina Porrás i Enrique Rodríguez Chacón, de Sabadell, i Pedro Robles Moreno, de Rubí.

🌐 SOLSONA

Trobada de tardor de l'Hospitalitat de Lourdes

El 29 d'octubre unes vuitanta persones es van trobar al santuari del Miracle en la trobada anual de tardor de l'Hospitalitat de Lourdes. Després de celebrar l'eucaristia van gaudir d'unes cançons a càrrec d'una coral que visitava el santuari. En sortir a l'esplanada, els monjos del Miracle els van obsequiar amb un refrigeri. Van acabar la jornada amb un dinar de germanor.

🌐 GIRONA

Festa de l'Aparició al santuari de la Mare de Déu del Collell

El santuari de la Mare de Déu del Collell va acollir, el diumenge 29 d'octubre, la festa de l'Aparició, en commemoració de la tradició que explica que el 25 d'octubre del 1483 la Mare de Déu es va aparèixer a un pagès de la zona. L'any 1953 va ser declarada patrona del clergat de la diòcesi de Girona.

🌐 VIC

El Mil·lenari uneix el Museu Episcopal de Vic i l'abadia de Montserrat

El MEV i la Fundació Privada Abadia de Montserrat 2025 han signat un conveni de col·laboració per mitjà del qual es comprometen a realitzar projectes comuns en el marc del mil·lenari del monestir. El principal objecte d'aquest conveni és regular la prestació dels serveis de comissariat de les exposicions arran del mil·lenari al Museu de Montserrat i al Palau Robert de Barcelona per part del MEV.

🌐 LLEIDA

Ordenació presbiteral

La diòcesi de Lleida va ordenar el 4 de novembre el primer prevere des del 2016 en una cerimònia a la catedral, que es va omplir amb més de 400 fidels i un centenar de mossens i diaques. Joshua Enrique Carrillo Saldaña, de 29 anys i originari d'Ixtlán del Río, a Mèxic, es converteix en el prevere més jove del bisbat de Lleida.

🌐 TORTOSA

La Delegació de Missions celebra la primera reunió del curs

El diumenge 8 d'octubre, la Delegació diocesana de Missions es va reunir a la parròquia de Santa Magdalena de Vinaròs i va participar a la missa a la qual cada diumenge assisteixen els xiquets de catequesi de Primera Comunió. Un membre de la Delegació de Missions va parlar als xiquets de les missions, els missioners i la celebració del Domund, que significa Diumenge Mundial de les Missions.

🌐 TARRAGONA

Conversa en l'Esperit

El dissabte dia 4 de novembre es va celebrar una jornada formativa, organitzada per l'equip diocesà del Sínode, al voltant del mètode de treball que s'ha utilitzat durant la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, la conversa en l'Esperit. La trobada, presidida per l'arquebisbe Joan Planellas, va comptar amb una primera part d'intervencions que van donar pas a la pràctica de la conversa en l'Esperit, en cinc grups de deu persones.

🌐 URGELL

Premis del concurs "Cinema amb esperit" de la CEE

La XX Setmana del Cinema Espiritual, que organitza cada any la Delegació d'Ensenyament del bisbat d'Urgell, ha tingut lloc del 6 al 10 de novembre al Principat d'Andorra. Aquest esdeveniment ha coincidit amb el lliurament de premis del VII Concurs de Curtmetratges *Cinema amb esperit*, organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola, on els alumnes del Col·legi Mare Janer de Santa Coloma (Principat d'Andorra) han resultat premiats amb dos tercers premis.

**JOSEP MIRÓ
I ARDEVOL**
President d'e-Cristians

No afrontar el que passa amb les lleis i l'acció de govern és renunciar al bé comú

El dèficit d'acció política cristiana és un dèficit d'amor

És ben cridaner: han aprovat en la nostra presència lleis i decrets que regeixen les nostres vides i la de les nostres famílies, a les quals dediquen importants recursos materials, econòmics i humans, i que són frontalment i agressivament contràries a la concepció cristiana. Més enllà encara. Moltes d'aquelles normes són simplement oposades a la llei natural, allò que és comú a tot el gènere humà.

Em refereixo a lleis com les que han convertit l'avortament en un dret pagat per la sanitat pública, inclòs l'avortament eugenèsic, l'eutanàsia i el suïcidi assistit, la fecundació artificial de dones soles, fins i tot d'edats provectes, i l'experimentació amb embrions humans. La liquidació de la pàtria potestat i del dret a educar moralment i religiosa els fills, deixant reduïts els pares a simples proveïdors materials. La conversió de l'escola pública en centres d'adoctrinament radicalment oposats a l'antropologia cristiana, si no natural, i la pressió contínua a l'escola concertada perquè també ho faci. S'ha legislat sobre el matrimoni i l'adopció homosexual.

D'altra banda, la forma com es tracta la immigració és un escàndol, i els CIE continuen significat una greu injustí-

cia. El PIB ha crescut de manera important després del Covid-19 (per l'efecte rebot de la caiguda soferta el 2020), però el percentatge de població en risc de pobresa no s'ha mogut, el que indica un mal repartiment... I podria seguir amb més exemples, però com a mostra és suficient.

Tot això i més ha succeït en pocs anys. Malgrat aquesta aclaparadora evidència, no hi ha acció pública, ni personal ni col·lectiva, identificable, visible, dels cristians. De fet, està molt estesa la idea que la política ha de ser un àmbit vedat al mandat de Déu, i que amb l'ajuda solidària, la beneficència, ja és suficient. És com si els navegants que veuen com els entra l'aigua a l'embarcació es limitessin a intentar treure-la —una acció necessària—, i alhora es despreocupessin de tancar els forats per on penetra.

En realitat, no afrontar el que passa amb les lleis i l'acció de govern és renunciar al bé comú, i per extensió a les aplicacions de la doctrina social de l'Església, oblidant la reiterada indicació, tant de Joan Pau II, com de Benet XVI, i Francesc, que la política per als cristians és una elevada manifestació d'amor.

I si no hi ha amor, què queda del testimoni cristià? Temor, frustració i retrocés.

La parròquia de Santa Coloma de Centelles,
una comunitat de pedres vives

ESCOLTANT LA VEU DE L'ESPERIT

MAC
Redacció

A llarg del temps, l'església parroquial de Santa Coloma de Centelles ha estat, per a moltes persones, "lloc de reunió i espai de trobada en les celebracions familiars i amicals i llar on la petita flama de la fe es pot convertir en una foguera". És un petit fragment de l'escrit que el rector Mn. Josep Alaró va publicar al quadern commemoratiu dels tres-cents anys del temple parroquial, editat l'any 2011 per l'Ajuntament de Centelles.

"Som —afegia Mn. Alaró— comunitat viva que expressem la nostra fe o acompanyem la dels altres, avui a la nostra manera com en el passat ho van fer a la seva les generacions que ens han precedit i en el futur ho faran les que ens segueixin." I definia aquests homes i dones com a "pedres vives".

"La nostra parròquia té unes dimensions prou significatives perquè pugui tenir una vida activa. I alhora, tampoc no és tan massiva com perquè no puguem conèixer la gent i interrelacionar-nos-hi. Això afavoreix el tracte personal, que és important per al treball pastoral. Un altre aspecte positiu és que jo resideixo al poble; ser-hi present és cabdal. També comptem amb un consell parroquial molt eficient", explica Mn. Josep Alaró, rector de la parròquia de Santa Coloma de Centelles, amb el propòsit de do-

nar-nos a conèixer aquesta comunitat.

Així mateix, es dol que "patim els mateixos mals que altres parròquies i, per tant, ens queden moltes iniciatives coixes i mirem de donar-hi resposta de la manera més efectiva possible". Tot i la davallada en els últims anys pel que fa a batejos, primeres comunions, confirmacions..., reconeix, cofoi, que "tenim un bon nombre de feligresos que participa en l'eucaristia dominical, entre cent i cent vint".

REPTES PASTORALS

El diumenge 17 de setembre es va celebrar la cloenda del Sínode diocesà del bisbat de Vic. "A partir d'ara s'hauran d'estudiar i aplicar els decrets sinodals. La pandèmia va provocar que el Sínode s'endarrerís, però sortosament hem arribat al fi-

La façana de l'església amb
la imatge de santa Coloma.

Mn. Josep Alaró és rector de Santa Coloma des del 2007.

nal fent tots els passos que calia”, comenta el rector de la parròquia de Santa Coloma de Centelles, la qual pertany a l'arxiprestat de Guilleri- es-Congost i al bisbat de Vic.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Romà Casanova, va considerar convenient convocar l'any 2019 aquest Sínode per a l'Esperança, obert a la participació de tota la comunitat cristiana, per discernir plegats la voluntat de Déu per a l'Església vigatana i afrontar els nous reptes pastorals actuals.

Mn. Josep Alaró va prendre possessió com a rector de Santa Coloma el 2007. “El balanç és molt positiu”, afirma. “Sempre he estat bé en totes les meves destinacions pastorals: com a vicari, a Sant Domènec de Vic i, com a rector, a Santa Eugènia de Berga i a Sant Genís de Taradell. Per incompatibilitat, a Taradell vaig haver de deixar la meva dedicació com a professor (havia estudiat magisteri) a l'escola i centrar-me en la tasca pastoral.”

CATEQUESI FAMILIAR

Una de les activitats més desta-

caades que du a terme la parròquia és la catequesi familiar, estructurada en dos cursos, de setembre a maig, com a preparació per a la Primera Comunió dels infants.

“El primer curs consisteix —específica Mn. Alaró— en una trobada amb els pares a començament de mes; després, el treball diari a casa entre pares i fills; la darrera setmana de mes, una trobada de tots els infants i, finalment, una missa familiar. Durant el segon curs, adreçat a infants de 8 i 9 anys, es tracten diversos temes, com ara el baptisme, el Nadal, el missatge de l'Evangelí, la Pasqua i l'Eucaristia. Els pares hi intervenen més de lluny.”

“Es tracta d'una experiència que vam començar fa més de deu anys i que jo ja l'havia posada en pràctica en altres parròquies. N'estic content, perquè d'aquí han sortit pares que han fet passos en la fe i en la comunitat parroquial. És una catequesi d'actituds, vivencial...”

Una altra de les activitats és la formació d'adults, amb cursos de formació bíblica (Antic i Nou Testament), patristica, ètica, educació,

PARRÒQUIA DE SANTA COLOMA
Carrer dels Estrangers, 6 - Centelles

etc. Cada mes s'imparteixen xerrades on hi participen unes vint-i-cinc persones. El curs acaba amb un sopar. Enguany hi ha diverses propostes temàtiques: com parlar als joves d'avui, també des de la dimensió creient, i la relació entre judaisme i cristianisme.

El Grup de Litúrgia està format per cinc persones que s'encarreguen essencialment del treball de preparació dels dos temps litúrgics per excel·lència: Advent-Nadal i Quaresma-Pasqua. Per la seva banda, dins de la dinàmica comunitària, és fonamental la feina que desenvolupa el Grup de Pastoral de la Salut, així com Càritas, en perfecta coordinació amb l'equip d'assistents socials de l'Ajuntament, i Mans Unides, amb la tómbola de la solidaritat que anualment organitza per la festa major, Sant Llop, l'1 de setembre.

La música té també una gran rellevància a la parròquia. El Grup de Guitarres, constituït per unes vuit persones d'edats ben diverses, va néixer per acompanyar les misses

familiars, que se celebren el primer diumenge de mes. Són unes misses amarades de vitalitat encomanadissa i compromís cristià. El grup assaja una o dues vegades a la setmana.

El Centre Parroquial de Centelles és un edifici centenari, totalment reformat, que acull nombroses activitats culturals: concerts, teatre, conferències, xerrades de formació, etc.

PARTICIPACIÓ CIUTADANA

Des del 2011, arran de la celebració dels tres-cents anys de l'església actual, la parròquia organitza cada any dues activitats amb gran participació ciutadana: una sortida (santuari de Puiggraciós, cova de sant Ignasi de Manresa, abadia de Montserrat...) i un dinar de germanor, que és una arrossada. Activitats que apareixen reflectides puntualment al full parroquial, *Espurna*, que es va començar a editar el gener del 2010.

L'església de Santa Coloma

compta amb un petit museu, que aplega unes quantes obres sacres: calzes, reliquiari, canelobres, cassetes, etc. Dues de les peces més emblemàtiques són el reliquiari de sant Llop, de fusta policromada, del segle XVIII, i el cap original de la imatge de santa Coloma que presidia la façana del temple abans de la guerra civil. "Pretenem que sigui una exposició didàctica per a tothom, molt especialment per a infants i joves. L'han visitada ja escoles, nens i nenes de la catequesi...", posa en relleu Mn. Josep Alaró.

Com a patrimoni cultural immaterial de Centelles, cal esmentar la festa del Pi, que té un dels seus moments culminants quan el 30 de desembre es penja un pi, guarnit amb pomes i neules, de cap per avall sobre l'altar de l'església, mentre es canten els goigs dedicats a santa Coloma. "Aquesta jornada festiva —que comença a les set del matí amb la missa dels galejadors— la vivim com una ofrena a santa Coloma, patrona del poble, que se celebra l'endemà, 31 de desembre", ressalta Mn. Josep Alaró.

Montserrat és la sortida que ha fet enguany la parròquia.

M'agradaria que, en acabar la visita pastoral, hagi pogut visitar tots els pobles i les parròquies del bisbat (les 201 parròquies)

La visita pastoral

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benivolguts, des de fa un parell de setmanes he començat a fer la visita pastoral. Més enllà de les històries i les anècdotes eclesials que hi ha al seu voltant, la veritat és que es tracta d'un moment fort de la vida de l'Església diocesana. Fort i alhora important, com ho és també per a mi, com a bisbe. Certament que en l'era de les comunicacions instantànies, de la informació a l'instant i de la superació de les distàncies, pot ser que s'hagi diluït una mica la força comunitària de la visita pastoral. Abans sí que era una aventura i un fet extraordinari el desplaçament del bisbe amunt i avall per visitar tots els racons, les

realitats i, sobretot, totes les persones de la diòcesi, perquè era, i encara és, la visita del pastor, del successor dels apòstols. Però, com deia abans, la facilitat en les comunicacions viàries i en les telecomunicacions fan que sembli una acció d'allò més normal. Precisament per això, voldria fer-vos arribar aquest diumenge la profunditat eclesial que aquesta visita suposa. Evidentment que la importància no li ve del fet que vingui el bisbe revestit d'autoritat a inspeccionar les parròquies, evidentment que no. Aquesta concepció pertany, sortosament, a les mentalitats antigues, les mateixes mentalitats que donaven autoritat infinita al rector o als clergues o càrrecs eclesials i s'oblidaven del fet que la responsabilitat compartida de tots els batejats ens venia donada precisament per aquest fet, el fet de ser persones batejades.

La visita pastoral és una oportunitat en ella mateixa per "reanimar les energies dels agents evangelitzadors, felicitar-los, animar-los i encoratjar-los; és l'ocasió per convidar el poble fidel a la renovació de la pròpia vida cristiana" (Directori per al ministeri pastoral dels bisbes, n. 220). I aquesta oportunitat que compartirem se centrarà en les trobades amb les comunitats del

territori, amb les persones malaltes, amb els grups, associacions i moviments d'Església arrelats a cada lloc; en visitar les escoles, els locals de les Càritas parroquials, les ermites i els llocs singulars de la vida cristiana del nostre territori. En una paraula, serà el moment de conèixer cada batec de la comunitat cristiana.

I també serà l'ocasió de trobar-se compartint una sessió de catequesi, de celebrar junts els sagraments, de compartir la Taula del Senyor en l'Eucaristia, de pregar per les necessitats del món. I, encara, serà l'oportunitat de conèixer-nos, i fer-ho a casa vostra. M'agradaria que, en acabar la visita, hagi pogut visitar tots els pobles i les parròquies del bisbat (les 201 parròquies). Per tot això la visita pastoral resseguirà l'arxidiòcesi atenent la nova divisió territorial, és a dir, per Unitats Pastorals.

Perquè aquesta acció és apostòlica en el sentit més profund del que és la caritat pastoral, voldria recordar i fer meves les paraules que sant Pau va dir a Bernabé i que recull el llibre dels Fets dels Apòstols: "Anem a visitar els germans a cada una de les ciutats on vam anunciar la paraula de Senyor i vegem com estan" (Ac 15,36). Ens veiem aviat.

Ben vostre.

Una Església sinodal és una Església que escolta i acompanya tothom, inclosos aquells que, per qualsevol raó, s'han sentit ferits per l'Església

El rostre d'una Església sinodal

FRANCESC CONESA

Bisbe de Solsona

Benvolguts germans,
La primera part de la Síntesi dels treballs del sínode dels bisbes porta per títol “El rostre d’una Església sinodal”. Allí s’explica què és la sinodalitat: caminar junts tots els cristians en comunió amb Crist cap al Regne i units a tota la humanitat. Un fruit de la vivència de la sinodalitat és el creixement de la consciència de ser poble de Déu, on tothom és portador de la dignitat rebuda pel

baptisme i on tothom se sent corresponsable de la missió d’anunciar l’Evangeli, cadascú des de la seva pròpia vocació i amb els carismes que ha rebut. Tots els batejats hem rebut la unció de l’Esperit Sant i, per això, tots tenim com un instint orientat vers la veritat de l’Evangeli, que tècnicament s’anomena *sensus fidei* (“sentit de la fe”), amb el qual es reconeix allò que és conforme a la veritat de la fe.

Una Església sinodal és una Església que escolta, que és casa oberta que acull, que és propera a les persones i acompanya tothom, inclosos aquells que, per qualsevol raó, s’han sentit ferits per l’Església. El model és Jesús, que acull amb singularitat cada persona, sense deixar-se portar per prejudicis ni etiquetes. La sinodalitat és, sobretot, una actitud, un tarannà. El gran repte que tenim és que aquesta manera de ser vagi penetrant tota la nostra acció pastoral i arribi a tots, tant als ministres ordenats com al conjunt dels fidels.

Ara bé, perquè tot això no sigui només una renovació externa sinó que assoleixi el nucli de l’Església, cal reafirmar que en aquest procés la primacia la té la gràcia de Déu. La comunió entre nosaltres i l’impuls a la missió no són fruit dels nostres esforços, sinó obra de l’Esperit Sant, que actua en nosaltres. A més, la perspectiva espiritual —la mirada de la fe— ens permet reconèixer en la trobada amb els altres una forma autèntica de trobada amb Déu. Davant l’altre, sempre ens hem de treure les sandàlies, perquè cada ésser humà és com terra sagrada.

Creiem que una Església sinodal serà també una llum que brillarà en el nostre món, tan propens a l’individualisme, al populisme que divideix i a una globalització que homogeneïtza. En aquest sentit, la sinodalitat és una manera de ser i actuar realment alternativa a aquesta manera actual de pensar, perquè sap integrar la pluralitat i la respecta.

CONSULTORI BÍBLIC

Quina relació tenen els patriarques amb Egipte?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

La relació del poble d'Israel amb Egipte és llarga i complexa i ens parla de la connexió al llarg de la història d'ambdues civilitzacions. Egipte era una terra d'una gran fertilitat, i això va suposar que durant les èpoques de fam els habitants de les terres del voltant hi baixessin per residir-hi o per comerciar-hi; les històries patriarcales són reflex d'aquesta dura realitat.

Després de rebre la crida a Haran, amb la promesa de terra i descendència, Abram arriba a Canaan on la promesa serà confirmada per Jahvè (Gn 12,1ss). La fam però, farà que Abram decideixi anar a Egipte a viure-hi un cert temps. Aquesta decisió personal suposa posar en dubte les promeses rebudes, ja que abandona la terra i fa passar la seva esposa com a germana davant del faraó, que serà enganyat. Jahvè intervindrà a favor de Sarai i els retornarà a Canaan, confirmant com la promesa no tan sols requereix el patriarca, sinó també la matriarca. Novament, la fam entrarà en escena en temps d'Isaac. Però abans que pugui pensar a baixar a Egipte, Jahvè el cridarà perquè posi la confiança en la seva paraula i es quedi a la terra on es troba (Gn 26,1ss). I el patriarca així ho farà. Finalment, Jacob enviarà els fills a comerciar a Egipte degut a un nou embat de fam. Allí, els germans es trobaran amb el seu germà Josep, visir d'Egipte. El faraó, en consideració a ell, invitarà Jacob i la seva família a anar a viure a Egipte. Aquesta invitació, però, no suposarà la mobilització directa del patriarca que confia en les promeses divines, sinó que serà la crida divina la que els posarà en marxa (Gn 46,1-7). Així, la narració posa en relleu la presència contínua de Déu al costat del seu futur poble.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Donar i prendre: una lògica sorprenent de l'evangelí de Jesús

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

La paràbola dels talents és d'aquelles que sempre fan pensar molt: a qui en té, encara se li'n dona més i, a qui no en té, fins i tot el poc que té, se li pren.

És prou clar que aquesta no és (ni hauria de ser) la lògica de la distribució dels béns: en aquest cas, qui en té n'hauria de fer partícips els qui no en tenen, de forma que aquests que no en tenen en puguin tenir. Així funciona (o hauria de funcionar) la caritat. El manament de l'amor al próxim implica que tots ens considerem com a germans i que puguem fruit justament dels béns d'aquest món, de forma que ningú no en quedi exclòs. Això, que malauradament encara no vivim, és el que exigeix la caritat.

Però l'evangelí d'avui no parla de béns, sinó de talents. I amb els talents, la lògica és diferent. Fonamentalment, perquè els talents es reben, són un do, un regal que portem quan venim a aquest món. No ens correspon a nosaltres saber per què un, aparentment, en té cinc, l'altre dos i l'altre només un. Dic aparentment, perquè tantes vegades som cecs davant dels talents dels altres... Però és un fet que hi ha qui en rep més i qui en rep menys. I amb els talents, passa que s'han de cultivar. Perquè els talents no són mèrits adquirits, sinó

regals que Déu fa i, per tant, crides a la responsabilitat per fer-los servir bé, per fer-los créixer i posar-los al servei dels germans, de tota la comunitat humana. Només així podem entendre la sorprenent lògica d'aquest evangelí. Són teus? No. Els has rebut? Sí. Treballa'ls i posa'ls al servei de tots. Si ho fas així, els talents creixeran i respondràs bé a la responsabilitat que Déu t'ha donat. Si, en canvi, encara que en tinguis cinc, no els cultives ni els treballes, no correspondràs al do de Déu i, per això, el que tenies no et servirà de res i serà com si no els haguessis tingut mai. Només que, havent-los tingut i no fent-los servir, et fas responsable de malbaratar el do de Déu.

Heus aquí la lògica dels talents, ben diferent de la lògica dels béns. Això sí: quan usis els teus talents i els posis al servei dels altres, no oblidis que t'han estat donats, que no són teus realment, i que cal usar-los seguint també la lògica de l'evangelí, que ens fa considerar sempre que som servents inútils. Si vivim sota aquesta perspectiva, els talents que tinguem, siguin molts o siguin pocs, donaran fruit i, quan deixem aquest món, podrem sentir de la boca de Jesús: "Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor!"

Diumenge XXXIII de durant l'any

Lectura primera

Pr 31,10-13.19-20.30-31

Les seves mans treballen com vol

Lectura del llibre dels Proverbis

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogii davant de tot el poble.

Salm responsorial

127

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort. R.

R. Feliç tu, fidel del Senyor.

La teva esposa fruitarà com una parra
dins la intimitat de casa teva;
veuràs els fills com plançons d'olivera
al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor
seran beneïts.

Que el Senyor et beneeixi des de Sió.

Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

Lectura segona

1Te 5,1-6

El dia del Senyor no us podrà sorprendre com un lladre

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

Al·leluia

Estiguen en mi, i jo en vosaltres, diu el Senyor.

Qui està en mi dona molt de fruit.

Evangelí

Mt 25,14-30

El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment.

Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: "Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. [El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia

rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo.]

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: 'Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyats cinc més.' [L'amo li va dir: 'Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.'

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: 'Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyats dos més.' L'amo li va dir: 'Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra

a celebrar-ho amb el teu Senyor.'

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: 'Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre.' L'amo li contestà: 'Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca.' Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.'"]

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Novembre

19. DIUMENGE

Diumenge XXXIII de durant l'any, Verd. Lectures: Proverbis 31,10-13.19-20.30-31 / Salm 127 / 1 Tessalonicencs 5,1-6 / Mateu 25,14-30
SANTORAL: Abdies, prof.; Fost, diaca i mr.; Matilde, vg.

20. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Macabeus / Salm 118 / Lluc 18,35-43. A Sant Fel·li de Llobregat: *beates Isabel Ferrer i companyes*, vg. i mr. (ML), Vermell
SANTORAL: Benigne, b. i mr.; Crispí, b.; Silva, vg. i mr.; Octavi i Adventor, mr.

21. DIMARTS

Presentació de la Benaurada Verge Maria (MO), Blanc. Lectures: 2 Macabeus 6,18-13 / Salm 3 / Lluc 19,1-10
SANTORAL: Gelasi I, p.; Honori, Eutiqui i Esteve, mr.

22. DIMECRES

Santa Cecília, vg. i mr. (MO), Vermell. Lectures: 2 Macabeus 7,1.20-31 / Salm 16,1.5-6.8 i 15 / Lluc 19,11-28
SANTORAL: Filemó i Àpia, esposos i deixebles de Pau

23. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Macabeus 2,15-29 / Salm 49 / Lluc 19,41-44. O bé, *Sant Climent I*, p. i mr. (ML), Vermell. O bé, *Sant Columbà*, ab. (ML), Blanc
SANTORAL: Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. i mr.

24. DIVENDRES

Sants Andreu Dung-Lac, prev. i comp. mr. (MO), Vermell. Lectures: 1 Macabeus 4,36-37.52-59 / Salm 1 Cròniques 29,10.11abc.11d-12a.12b / Lluc 19,45-48
SANTORAL: Crisògon, mr.; Fermina, vg. i mr.; Flora i Maria, vg. i mr.

25. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé *Santa Caterina d'Alexandria*, vg. i mr. (ML), Vermell. O bé, *Memòria de Santa Maria en dissabte* (ML), Blanc. Lectures: 1 Macabeus 6,1-13 / Salm 9 / Lluc 20,27-40
SANTORAL: Erasme, mr.; Gonçal, b.

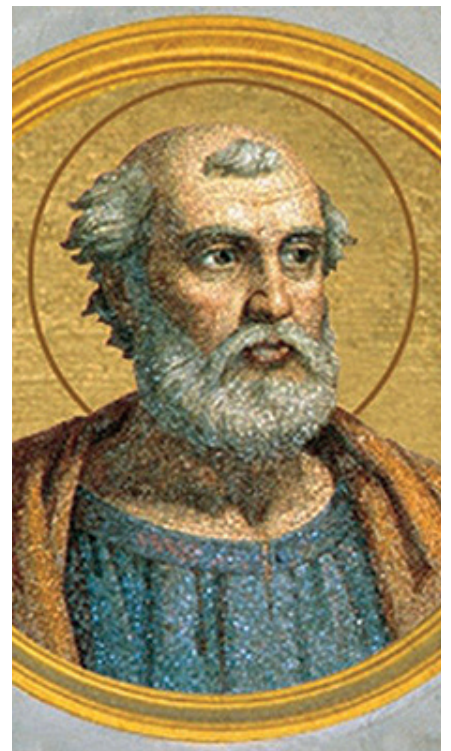

El Sant 21 de novembre

Gelasi I

Gelasi era fill d'una família d'origen nord-africà, tot i que va néixer a Roma, al segle V. Va ser ordenat sacerdot quan era molt jove, i l'1 de març del 492 va ser elegit Papa, Gelasi I. Com a Pontífex, es va guanyar la fama de ser molt savi, a més de ser just, i viure en la santedat i la caritat. És conegut per ser el Papa que va excomunicar el patriarca Acaci de Constantinoble, fet que va provocar el cisma acacià. D'altra banda, Gelasi també va lluitar durament contra el paganisme i les heretgies. Va aconseguir suprimir un gran nombre de festes paganes, que va substituir per d'altres que celebra-

ven la purificació de la Mare de Déu, i va fer que es cremessin els llibres dels maniqueus. Tot i que el seu pontificat va ser relativament breu (del 492 al 496), la tradició diu que Gelasi va tenir temps per compondre prefacs i oracions litúrgiques per als Sacramentaris, que formen part del Sacramentari Lleoni. Això el va convertir en un dels Papes més prolífics en aquest sentit, tot i que ha passat a la història per ser el "pare dels pobres". Per a ell, la caritat significava ser inflexible a l'hora de protegir l'herència de Déu i també donar tot el possible als germans que ho necessitaven.

**RAFAEL
SERRA**

Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

L'Església ha tornat a cantar els Salms en la Litúrgia, donant-los un sentit nou i n'ha descobert el seu primer sentit

La salmòdia cristiana

El llibre dels Salms és el tresor de l'Església. És el seu respirar i la seva pregària. Ella els ha après de Jesucrist, que els recità dins del seu cor, des de la seva joventesa fins al vinagre de creu. El Verb de Déu en la seva encarnació i en la seva *kènosi* pregà a Déu, el seu Pare, amb les pregàries del seu poble. Quantes vegades llegim en els sants evangelis que el Senyor anava a les sinagogues d'Israel, per escoltar les Escripures i cantar els Salms. Al llevat de la sacratíssima cena, la darrera amb els germans, el Senyor va cantar el *Hal·lel* amb els apòstols, i el Fill estimat del Pare, moria amb els Salms del seu poble a la boca. Tota la narració de la passió i mort del Senyor està tramada amb la melodia dels Salms d'Israel com un cant que venia de lluny, i que, llavors, es realitzava.

Formen part de la unió substancial del Verb amb la humanitat. Des d'aleshores han estat santificats per sempre. L'Església ha tornat a cantar els Salms en la Litúrgia, donant-los un sentit nou i n'ha descobert el seu primer sentit: aquell que estava en el disseny de l'Esperit Sant, quan inspirava la Santa Escripura. El Saltiri d'Israel és diferent i nou des que ha estat assumit com a

pregària pròpia pel Fill de Déu. Des de llavors, els Salms esdevenen *vox Christi ad Patrem* ("veu de Crist al Pare"). No més en aquest sentit pertanyen al nou Israel, l'Església. Ja el Nou Testament llegeix els Salms aplicats a Jesucrist, i Lluc fa dir a Jesús, camí d'Emmaús, que calia obrir els ulls per comprendre tot allò que la Llei, els Profetes i els Salms, havien dit de Jesús (Lc 24,44). Com un sentit fins ara amagat i finalment revelat. Tant la primera predicació com la cristologia més incipient fan servir els Salms com a instrument d'elaboració del dogma cristològic. Totes les pregàries dels homes, d'abans i de després de Crist, estan contingudes en el Verb orant del Fill. Era per ell que els homes pregaven i serà per a ell que els homes pregaran després d'ell. El llibre dels Salms pertany al Cos de Crist, al Cap i als seus membres (*Christus totus*). És de tots i de cadascun de nosaltres. L'Església a través dels segles ha cantat els Salms, com unes onades que van i venen, incessants a través dels segles. Jesucrist és l'admirable cantor dels Salms. Ell, el Senyor, ens els dona i ens els fa cantar a tots. I així esdevenen cants de l'Esposa, l'Església, i, per tant, són cants d'amor.

ESPAI LECTORS

Un monestir trapenc al cor de Síria

GIORGIO CHEVALLARD

Entre el més impactant del Meeting de Rímini, va destacar l'exposició *Azer: la petjada de Déu. Un monestir al cor de Síria*. És un exemple viu de com es genera l'amistat entre els homes a partir de l'amistat amb Déu.

Quatre monges de Valserena van respondre fa vint anys a la crida del superior de l'orde cistercenc d'estricta observança (trapencs) de fundar un monestir que recollís l'herència espiritual dels set monjos màrtirs de Tibhirine (Algèria), assassinats el 1996 per extremistes islàmics.

Aquestes monges van triar el Mediterrani com a bressol de civilitzacions, gresol de cultures i encontre de tres continents. Azer (Síria) és un poblet proper a la frontera amb el Líban, de majoria musulmana, però amb dos petits enclavaments cristians. Un país destrossat per dotze anys de guerra, el terrorisme islamista, els interessos de potències estrangeres, el Covid, l'embargament d'Occident, l'epidèmia de còlera i, recentment, el terratrèmol.

"Per què planteu flors si hi ha guerra?", els pregunta un soldat sirià, mentre cauen bombes prop del monestir. És el repte de la bellesa: plantar, construir, tenir cura de la vida; donar raons del present i del futur té sentit, sobretot en temps de guerra.

Els monjos trapencs afegeixen als tres vots canònics (pobresa, castedat, obediència) un quart vot: la *stabilitas loci*, és a dir, la incardinació en el lloc del monestir. Per això, elles van decidir quedar-s'hi malgrat la guerra i altres dificultats, com a expressió de fidelitat a la seva vocació.

Pertànyer, pregar, acollir, treballar. "Ser de tothom, ser per a tothom", compartint amb cristians i musulmans la vida, la feina. Així, tot aprofundint la seva pertinença a Crist i testimoniant sense pretensions la seva fe, són una profecia de pau per a tothom.

Moltes persones poden pensar quin sentit té construir un monestir quan tanta gent pateix necessitats bàsiques. La resposta de sor Marta Luisa Fagnani, superiora del monestir, és senzilla: "És la lògica del bàlsam escampat sobre els peus de Jesús." És per al Senyor, per lloar el seu amor: no només els edificis necessiten ser reconstruïts a Síria, també cal reconstruir l'esperança.

Entre els nombrosos col·laboradors, hi ha l'enginyer Alberto Mazzucchelli. "De mica en mica —relata— em vaig adonar, com Gaudí, que ja no era jo qui projectava el monestir, era el monestir el que em projectava a mi." Petits grans miracles, com la instal·lació de plafons solars, que garanteixen la necessitat no tan sols del monestir, sinó també dels pobles propers.

Giorgio Chevallard juntament amb Marta Luisa Fagnani, superiora del monestir.

FORN DE PA
MISTRAL

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

DE DILLUNS A DISSABTE DE 7.30 A 20.30 H
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT

Ronda de Sant Antoni, 96, 08001 Barcelona

Cartes

Nova provincial de les Filles de la Caritat

La superiora general de les Filles de la Caritat de sant Vicenç de Paül, soeur Françoise Petit, ha nomenat sor María Isabel Vergara Arnedillo com a visitadora provincial, càrrec que, durant sis anys, ha portat a terme sor Juana María Belzunegui.

El relleu, assolit en fe, ha estat motiu d'alegria per a totes les Comunitats. És, també, un moment per agrair a Déu la seva presència activa en la Companyia. I a les dues germanes per la seva generositat; elles, en la seva tasca de coordinació provincial, han posat en valor el servei regenerador de tantes pobres, antigues i emergents.

Des de *Catalunya Cristiana* fem arribar la nostra gratitud a totes les congregacions religioses i a tots els lectors per la vostra pregària fraterna. És temps de sinodalitat, tots i totes estem convidats a fer camí junts; a revitalitzar els nostres carismes i a sumar potencialitats que, gràcies a Déu, són moltes i variades. Que Maria, la Mare de Jesús, fidel serventa del Senyor, condueixi sempre els nostres passos.

FILLES DE LA CARITAT

Província Canònica
"Espanya Est"

La missa per televisió

En relació amb l'article *Ja veig la missa per televisió*, publicat en el n. 2298, del 22 d'octubre passat, a *Catalunya Cristiana*, voldria comentar que escriure frases com "no serveix veure la missa per televisió", "és una pràctica errònia i una falta", ho trobo poc caritatiu.

Pregaria més comprensió per la realitat actual. Fa referència al Catecisme de l'Església. Es feien misses per televisió quan es va publicar el Catecisme? Jo mateix he comès aquesta pràctica errònia. Una de les causes, que no l'única, és per escoltar una homilia molt més treballada i incardinada en el món d'avui. A vegades, fins i tot, segueixo la missa per televisió (per la qualitat de l'homilia) i després assisteixo a una missa en què tinc garantida una qualitat d'homilia pobríssima. És el mateix papa Francesc el que fa poc va criticar la baixíssima qualitat de les homilies i instava els preveres a preparar-les més a consciència. Potser seria bo que escrivissin més al voltant d'aquest tema i no crear dubtes de consciència a les persones que, de bona fe, segueixen la missa per televisió.

Demano més comprensió humana i menys exigència amb les normes.

MIQUEL NADAL ROSAS

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CONSULTORI SOBRE EL DOL I LA MALALTIA

Em dic R. i fa pocs mesos que em van diagnosticar esclerosi múltiple. Al principi va ser un cop dolorosíssim, no podia creure que m'estigués passant això, però a poc a poc ho he anat assumint i, amb els tractaments que hi ha actualment, espero poder tenir una certa qualitat de vida. Tot això m'ha portat a fer-me moltes preguntes, i a valorar molt més petites coses en les quals abans ni m'hi fixava. També desitjo avançar més en la vida espiritual i poder conèixer més i millor Déu.

Naturalment, R., l'impacte de saber que pateixes una malaltia tan greu deu haver estat molt gran. És habitual que sorgeixin moltes preguntes sobre el sentit del que està passant i també és freqüent que canviïn aspectes de l'escala de valors de les persones que pateixen situacions doloroses. Amb tot, es nota que ho estàs encaixant prou bé i que mantens un bon ànim i l'esperança de gaudir d'una qualitat de vida. És important que assumeixis en cada moment les limitacions que imposa la malaltia, però també que sàpigues aprofitar al màxim les possibilitats, oportunitats i capacitats que mantens o que pots desenvolupar. D'altra banda, sembla que aquesta situació t'està conduint cap a un creixement espiritual, una maduració i un aprofundiment insospitats: és possible que experimentis que trobes la teva força i consol en Déu... Et recomano que meditis i preguis amb les imatges amoroses que Jesús dona d'ell mateix a l'evangelí de Joan (Llum, Camí, Cep...) i sobretot la del Bon Pastor, aquell que condueix, guia i acompanya sempre les seves ovelles; aquell que les estima —t'estima— fins a donar la vida per elles. Si en vols parlar, ja saps que estem a la teva disposició.

Podeu enviar consultes a:
sadim@arqbcn.cat
669 523 599

NURIA FERRET
Equip SADiM

(Servei d'Acompanyament en el Dol i la Malaltia, del Secretariat de la Pastoral de la Salut de Barcelona)

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Vocacions sacerdotals. Pregària i gràcia

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS

Institut de Litúrgia ad instar facultatis

Foto: Cathopic

Segons sembla, el nou curs és notícia per les escassíssimes incorporacions que tenen lloc als seminaris de moltes diòcesis. N'hi ha alguna en què només es preveu una entrada. En moltes d'altres, cap.

Què hem de fer, doncs? En primer lloc, veure'n les causes. És important fer-se les preguntes adequades. Una pot ser aquesta: per què d'entre els molts joves catòlics que participen en les nostres parròquies, moviments, escoles catòliques, trobades juvenils (JMJ i altres), activitats de les delegacions diocesanes, recessos, adoracions eucarístiques, etc., no n'hi ha alguns que se sentin cridats al sacerdoci?

Aturem-nos en l'última paraula del paràgraf anterior: sacerdoci. Aquests joves als quals ens referíem, quins sacerdots veuen? Crec que tots els que hem rebut aquesta vocació estarem d'acord que, al començament, hi va haver algú amb qui ens vam identificar. A partir d'aquí vam començar a fer-nos preguntes i, en la pregària, a buscar-ne les respostes.

D'altra banda, en aquest procés, hi va haver alguna cosa que va fer possible la decisió: el fervor religiós. No existeix una vocació al sacerdoci sense el gust del jove per la pregària, per la lectura de llibres espirituals, pels silencis plens d'una presència divina, per les estades en un monestir, pel gust de la missa i el consol de la confessió. I per cercar la companyia d'altres sacerdots, amb els quals col·laborar, conversar, fer amistat. Tot això són símptomes d'una vocació al sacerdoci que es va gestant, i que comprèn que tot emmarca una vida alternativa a la de tants altres a partir

d'una professió, un matrimoni, una família pròpia, la cerca legítima d'allò material, etc. De tal manera que les renúncies no es veuen com una presó que t'impedeix de progressar humanament, sinó com unes ales que et possibiliten volar alt. Sense aquest fervor religiós no hi ha, no hi pot haver, una decisió per Crist per a tota la vida en el sacerdoci.

Actualment, les noves generacions de catòlics no s'identifiquen gens amb l'estil dels anys seixanta i setanta del segle passat. Així mateix, és un autèntic problema de cara a suscitar vocacions que els models sacerdotals que puguin tenir al davant siguin aigua passada i un fre a les aspiracions cristianes dels que, simplement, volen ser homes de Déu abraçant l'evangeli amb tota la radicalitat pròpia de l'edat jove i en sintonia amb una tradició que, per a ells, és pura novetat.

Què cal fer per revertir aquest buidament vocacional? N'hi ha molts que afirmen que cal resar més. Em sembla que això és llançar pilotes endavant. O, en el fons, encara pitjor, carregar la responsabilitat de la manca de vocacions a Déu, que no escolta les nostres súpliques.

Segons el meu parer, el que falla no és ni la pregària en si, ni la generositat de Déu que —n'estic segur— continua cridant com sempre per al bé i edificació de la seva Església. El que falla en nosaltres és la capacitat d'acollir la gràcia.

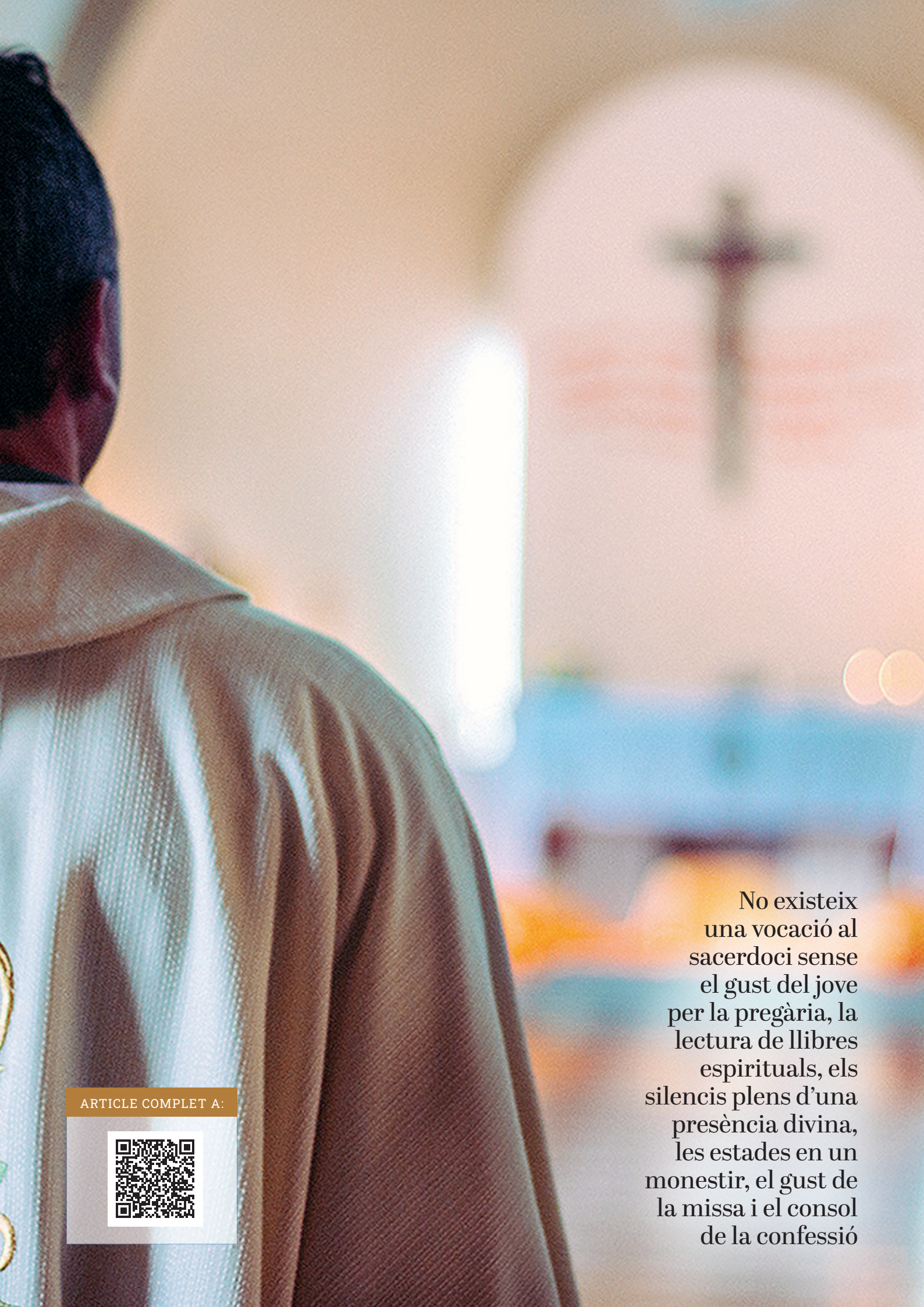
Es tracta de viure la vida sacerdotal de manera seriosa, fent el que cal fer, començant per les coses senzilles, de tal manera que els sacerdots no visquem com a gerents de cases i organitzadors d'esdeveniments, sinó des d'un cor consagrat que es presenta cada dia a Déu per acollir humilment l'acció divina. Es tracta d'una "pràctica, ordinària i alhora seriosa". Es tracta de ser i, per tant, d'aparèixer com el que som, per tal que tot això

exerceixi una autèntica atracció.

La celebració digna dels sagraments, començant per l'eucaristia quotidiana, la predicació amb fonament, el fervor en la pregària, l'estudi a partir d'una lectura constant, la vida ordenada, vestir adequadament, menjar sa i amb moderació, unes relacions sempre fraternes i, alhora, paternes amb els feligresos, la modestia en el tracte, la pulcritud de la pròpia persona, casa, església... Tot això, juntament amb les altres virtuts, crearà un mitjà, un àmbit, en el qual la gràcia divina efectuarà la seva tasca. Perquè es tracta justament d'això: de fer espai a la gràcia; ella és la que actuarà i exercirà aquella autèntica atracció dels joves que Déu crida perquè hi responguin adequadament, i farà possible que quan s'hi acostin se sentin acollits per nosaltres, i percebin el "do i misteri" (sant Joan Pau II) que omple tota vida entregada a Déu en el sacerdoci.

Així, doncs, abandonant formes pretèrites i parcials, experiments postconciliars contraris als ensenyaments conciliars, cal que tots ens centrem, els sacerdots en primer lloc, en l'*unum necessarium*, en l'únic necessari i —repetim-ho— donar espai a la gràcia. Hem de canviar? Sí, cal canviar moltes coses. Ens hi poden ajudar amb el seu exemple aquells seminaris, monestirs, famílies religioses que sí que tenen vocacions i perseveren. Els canvis ens faran créixer. Escoltem les noves generacions i compreguem-ne els anhels i reclamacions. Corregir els errors és cosa de savis i d'humils. Hem de ser totes dues coses.

La resignació a no tenir sacerdots és una expressió de manca de fe. L'Església es construeix segons la voluntat de Crist, no segons models dissenyats humanament. Ell continua cridant. Ens toca a nosaltres d'acollir els qui crida. Hem de fer-nos dignes dels dons de Déu.

No existeix una vocació al sacerdoci sense el gust del jove per la pregària, la lectura de llibres espirituals, els silencis plens d'una presència divina, les estades en un monestir, el gust de la missa i el consol de la confessió

ARTICLE COMPLET A:

Vint anys de la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

Durant la celebració es va lliurar el premi Tortuga a joves cineastes

MAC
Barcelona

Fins al 30 de novembre se celebra la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya, que arriba al seu vintè aniversari, organitzada per la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

Una efemèride que es va commemorar el dijous 2 de novembre al Districte Administratiu amb el lliurament de la segona edició del premi Tortuga al millor curtmetratge sobre espiritualitat i fet religiós realitzat per joves cineastes. La pel·lícula premiada va ser *El mercader d'històries*, dirigida per Eduard Milà, Laura Piqué i Marta Pradell. Els treballs *He matado a un hombre*, de Mateu Bibiloni, i *Dijous, pelu*, d'Andrea Gil i Mar Acero, van quedar finalistes.

L'acte, presentat pel periodista Abraham Orriols, va comptar amb la participació de Mn. Peio Sánchez, director de continguts de la Mostra; Carles Armengol, director general d'Afers Religiosos, i Esteve Camps, delegat de la Junta Constructora de la Sagrada Família, que va ser l'encarregat d'entregar el guardó al millor curtmetratge.

Mn. Peio va explicar que enguany les projeccions —prop d'un centenar a quaranta sales d'arreu del país, inclosos centres penitenciaris i de justícia juvenil— se centren en dos eixos principals. D'una banda, l'espiritualitat davant de la pobresa, on es posa de manifest “com les situacions de pobresa actuen com a punts d'inflexió vital i poden esdevenir motor espiritual”; i, de l'altra, les religions i la situació política.

La Mostra, que té un espai per als documentals de producció catalana, manté la seva aposta per les platafor-

Els tres joves cineastes guanyadors del premi Tortuga d'enguany amb Esteve Camps i Abraham Orriols.

mes digitals i ofereix més de quaranta títols representatius del cinema espiritual a través de les plataformes FilminCAT. Com a complement, la Filmoteca de Catalunya dedica una retrospectiva al cineasta francès Claude Lanzmann (1925-2018).

Carles Armengol va reconèixer que els vint anys de la Mostra revelen que és “un projecte consolidat que s’ha anat estenent pel territori i que ha d’afrontar el repte de mantenir i incrementar el públic per poder arribar a alguns indrets on encara no és prou present”. I va destacar que “el cinema és un magnífic camí

com a element de reflexió, de diàleg i de convivència”, així com una eina cabdal d’“obertura a la transcendència”.

Així mateix, Armengol va posar en relleu la important presència de la llengua catalana a les produccions audiovisuals de la Mostra, a través del doblatge o dels subtítols. A la cloenda, el 30 de novembre, es projectarà, en qualitat de preestrena, la darrera pel·lícula de Wim Wenders, *Perfect Days*, en versió original subtítolada en català. També serà el dia en què s’atorgui el sisè premi de Cinema Espiritual de Catalunya.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'Antàrtida es veu molt afectada pel canvi climàtic

Flickr / Mark Brennan

L'Antàrtida es desglça més de pressa del que s'esperava a causa del canvi climàtic.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya

És una realitat que ens afecta també a tots. El gel del continent del pol sud s'està fonent a una velocitat superior a la que s'esperava i encara va augmentant. Això té conseqüències que acabaran sent greus de debò per a tota la humanitat. Cal tenir-ho molt en compte.

L'Antàrtida és el continent que es troba al Pol Sud del nostre planeta. Té una extensió que passa dels 14 milions de quilòmetres quadrats, una mica superior a la del continent australià, i es troba pràcticament sempre

cobert de glaç. Això fa que l'extensió total de l'aigua gelada que la cobreix fins molt més enllà arriba fins als 30 milions de km² al pic de l'hivern, encara que baixa a l'estiu, quan un 3% del territori arriba a aflorar. La mitjana d'extensió superficial és, doncs, de 22 milions de km². Ara bé, la massa del gel per damunt del terreny és d'un gruix de 1,6 km de mitjana. Això fa que sigui un continent elevat. El pic més alt arriba a 4.892 metres. Cal tenir, doncs, això en compte per fer els càlculs del volum d'aquesta aigua glaçada. El resultat és que en total conté el 90% del gel que tenim a la Terra, cosa que vol dir el 70% de l'aigua dolça que hi ha al nostre món. La temperatura que hi regna és molt baixa. Rarament supera els 0°C a ple estiu (la màxima registrada ha estat de 8°C), i la mínima que es va observar l'any 1983 era de -83,3°C, però el 2010 es repetí el mesurament i va resultar ser de -93,2°C.

I què passa, ara, en aquest continent? Que es desglça més de pressa del que s'esperava a causa del can-

vi climàtic. Constantment arriben notícies de la caiguda de geleres que acaben desapareixent. Per exemple, la que es desprengué el 21 de març del 2021: era una gran massa de gel que s'endinsà en el mar i originà un enorme iceberg, gran com l'illa de Mallorca. Aquests últims anys s'ha calculat que cada any perd del seu volum l'equivalent a 47 milions de piscines olímpiques. Això ha alarmat els ecòlegs. Fins a principis del segle XXI la quantitat de gel perduda a l'estiu es compensava gairebé del tot glaçant-se a l'hivern. S'havia observat que en 100 anys només havia pujat uns 2 metres el nivell dels oceans a causa del desglç de l'Antàrtida. Però ara no és així. Arriba a uns centímetres cada any amb augment constant. Això fa que es pugui dir que cap a finals d'aquest segle ja serà d'uns quants metres. I també que si es fongués tot aquest gel antàrtic, el nivell marí pujaria entre uns 45 i 60 metres. No cal dir com en serien de desastrosos, aquests efectes. Oi que val la pena que ho sapiguem?

GENT DE CASA

Cèsar Martinell i Brunet

Celler Cooperatiu de Falset, fundat el 1919, obra de Cèsar Martinell.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Fa cinquanta anys, el 19 de novembre del 1973, moria a Barcelona Cèsar Martinell i Brunet, arquitecte polifacètic, deixeble, a través de Joan Rubió i Bellver, de l'obra d'Antoni Gaudí, de la qual va ser-ne divulgador.

Martinell havia nascut a Valls el 24 de desembre del 1888. Estudiós de la història de l'art, és un referent en l'arquitectura per la construcció de les anomenades Catedrals del Vi. Van ser construïdes per encàrrec de la Mancomunitat de Catalunya, destinades a cellers cooperatius de vi i oli. També va fer alguns molins i farineres. Va projectar nombrosos habitatges i va intervenir en una quinzena d'edificis religiosos de certa rellevància.

Havia obtingut el títol d'arquitecte el 1916 i, entre les seves obres de caire religiós, cal destacar, entre el 1929 i el 1931, l'ermita i masia del Remei, a Arenys de Munt; el 1930 treballà en el retaule de la Mare de Déu del Roser a Santa Maria de Mataró, època en què també participà en la restauració de l'església romànica de Castellfollit de Riubregós.

Treballà per al bisbat d'Urgell el 1934 amb una intervenció a l'absis de Santa Maria d'Organyà o a les esglésies andorranes de Santa Coloma i de Sant Joan de Canillo. La guerra civil va ser un sotrac molt fort per a ell. Era catòlic i proper a la Lliga i a l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

Entre els anys 1939 i 1949 va reconstruir l'altar major de Santa Maria d'Igualada i, entre el 1939 i el 1955, diversos altars de Sant Pere de Reus; el 1939 també restauraria el sepulcre renaixentista de Ramon Folch de Cardona a l'església de Bellpuig.

El 1940 reconstruïria l'altar de

la Mare de Deu de Montserrat amb alguns vitralls a la catedral de Barcelona, projectà la restauració dels panteons reials de Poblet, la restauració del campanar de la Seu Vella de Lleida i començaria la restauració de l'església d'Arenys de Mar i dels altars de sant Antoni, santa Llúcia, sant Josep i de la capella del Santíssim.

Una de les seves grans obres de reconstrucció va ser, entre el 1949 i el 1952, el santuari de la Gleba; a part de l'edifici, va fer els nous altars. La seva última intervenció en una església seria en el retaule de sant Sebastià a Capellades, el 1961, quan Cèsar Martinell ja tenia 73 anys.

En els seus darrers anys eren celebrats els seus articles sobre art. Va publicar una biografia sobre Antoni Gaudí i la seva obra i era col·laborador habitual de *La Vanguardia*. La seva aportació a la restauració del patrimoni malmès el 1936 representa una part important de la seva obra, tal vegada la més desconeguda.

JOSÉ MARÍA TEXEIRA

Joan Baptista Ceró, pbro. (1908-1936)
Ediciones La Tempestad, 2023,
250 pàg.

Conèixer la nostra història més recent és bàsic. El llibre explica la vida i obra d'un sacerdot, el beat Ceró, amb totes les peripècies que va haver de patir, només per ser capellà. Va refugiar-se en una pensió barcelonina, on els milicians el van detenir per afusellar-lo. *(Ramon Felipó)*

JORDI PACHECO

Ser algú per a algú
Editorial Claret, 2023,
106 pàg.

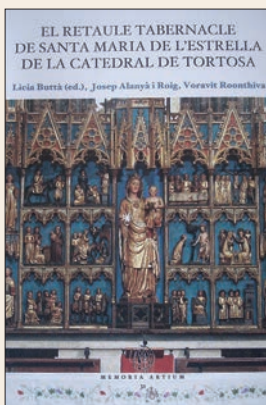
Des de la seva arribada a la Barceloneta al segle XIX, la Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül ha dut a terme múltiples obres a favor dels col·lectius més desvalguts. L'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac acull, acompanya i orienta persones en situació d'exclusió.

ORIOI JARA

La conversa amb Déu
Albada Editorial, 2023,
198 pàg.

Després de l'èxit de *Deu raons per creure en Déu*, Oriol Jara comparteix en aquestes pàgines les seves experiències sobre la pregària i la manera com fa oració. Ell vol "compartir la gran alegria que ha suposat reorientar del tot la meva vida a partir de la meva trobada amb Déu".

AUTORS DIVERSOS

El retaule tabernacle de Santa Maria de l'Estrella de la catedral de Tortosa
Universitat de Barcelona i d'altres,
2023, 167 pàg.

Llibre de la Col·lecció Memoria Artium (núm. 31), on es documenta i estudia el monumental políptic de la Verge de l'Estrella, retaule gòtic de fusta del segle XIV que presideix l'altar major de la catedral de Tortosa. D'aquest tabernacle se'n fan tres lectures des de diversos focus. *(Ramon Ribera)*

DANIEL GIRALT MIRACLE

Guspíres de memòria
Edicions 62, 2023,
328 pàg.

Les memòries de Daniel Giralt-Miracle (1944), un dels grans crítics d'art catalans de la segona meitat del segle XX, comencen amb la infantesa al barri de Gràcia. Recorda els seus inicis i parla sobre les seves relacions amb molts artistes: Tàpies, Brossa, Bohigas, Alfaro, Guinovart, Miró, Dalí...

MIQUEL DESCLOT

En coixí d'herba
Edicions Proa, 2023,
360 pàg.

En aquesta gran antologia de poesia clàssica japonesa traduïda al català hi trobem cent setanta autors, des del segle IV fins a l'actualitat. El volum conté pròlegs d'Àngel Crespo i Jordi Mas López, que també constitueixen una excel·lent introducció a la lírica japonesa.

CRÍTICA DE TEATRE

París, Texas i Austràlia

ANDREU SOTORRA

andreu.sotorra@gmail.com

Els quatre intèrprets de l'obra "Austràlia": Meritxell Huertas, Ester Cort, Carme Poll i Brian Lehane en una de les escenes corals.

A una nova sala com l'Espai Texas li va bé un subtil homenatge pels seus orígens cinematogràfics. I ni que la mítica pel·lícula *París, Texas* de Wim Wenders no tingui res a veure amb el muntatge teatral *Austràlia* d'Israel Solà (Vallirana, Baix Llobregat, 1982) sí que tenen de fons una relació pel substrat familiar que contenen les dues obres.

Avanti, Texas!, doncs, en una nova iniciativa en un espai que n'ha passat de tots colors des que es va inaugurar com a Cinema Bailén l'any 1912 fins que aquesta vegada diverses institucions i particulars hi han posat el coll i la butxaca i l'han multiplicat per dos convertint-lo en cinema i teatre.

Com deia abans, a la pel·lícula *París, Texas*, de ja fa quaranta anys, el protagonista camina pel desert sense saber qui és. El seu germà el busca i quan el troba vol que recuperi la memòria i que recordi com era anys abans, quan va abandonar la dona i el fill. La memòria ajuda a refer segons quines vides. Però a vegades la memòria pot també fer que s'esmicolin segons quines vides. I aquí és on entra de ple la trama de l'obra teatral *Austràlia*, que Israel Solà escriu a partir d'una experiència viscuda per una de les actrius del muntatge, Ester Cort.

Ester Cort va fer un viatge a l'altra punta de món perquè la seva germana li va demanar un òvul per poder quedar embarassada, un procés que a Austràlia té el suport legal per tirar endavant sense impediments. D'aquesta controvèrsia sobre la maternitat i els mètodes per aconseguir-la arrenca *Austràlia*. I del dilema que s'ha apoderat de la generació del segle XXI sobre la decisió de recórrer o no a la maternitat.

Enmig de tres germanes amb alts i baixos que surten a la llum, hi ha el marit de la mitjana (l'actor irlandès Brian Lehane) que aporta un plus de dinamisme lingüístic perquè només parla anglès, cosa que dona peu al personatge de la germana gran, que interpreta Meritxell Huertas, a disparar la seva vena humorística fent reinterpretacions al seu aire amb els jocs de paraules que fomenten l'emblemàtic de la traducció.

Austràlia és una comèdia que, com totes les comèdies que aspirin a enganxar de debò, no es limita només a "fer gràcia" sinó que fomenta la reflexió i s'emporta els espectadors a la falda fins al punt que és molt difícil que n'hi hagi cap que se'n pugui sentir deslligat ni que no s'hi identifiqi, sigui o no sigui partidari de la maternitat.

AMB BON HUMOR

"AUSTRÀLIA",

d'Israel Solà

INTÈRPRETS: Ester Cort, Meritxell Huertas, Brian Lehane i Carme Poll

DIRECCIÓ: Israel Solà
Espai Texas, Barcelona
Fins al 28 de gener

CRÍTICA LITERÀRIA

El diàleg necessari —

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**
Llibreter

ANTONI MATABOSCH I SOLER
La penúltima paraula
Viena Edicions, 2023, 280 pàg.

La penúltima paraula. Amb aquest títol mossèn Antoni Matabosch i Soler encapçala el llibre que vol ser *Memòries per a una Església renovada*, segons diu al subtítol.

Coincidem en l'edat i també, en general, en els ambients on ens hem mogut, ell des de càrrecs de molta responsabilitat i jo des del poble receptor de molts dels beneficis i també patiments que ens va donar el gran moment viscut a recer del Concili Vaticà II, a unes generacions que romaniem en el cendros confort del caliu i que aquella gran bufada ens va despertar i donar l'empenta de l'Esperit, o sigui, de la renovació.

Si hagués de parlar de tot el llibre necessitaria molt d'espai i no dic que, de tant en tant, us en vagi donant píndoles, però avui em centraré en un tema que m'ha semblat necessari, oportú i quasi m'atreveria a dir, urgent: el diàleg.

Aquí us deixo amb l'autor: "Què és, però, el diàleg? Cal que ho tinguem clar, perquè se'n parla molt, però de manera confusa (...). El diàleg es podria definir com: 1. una comunicació entre persones, grups o comunitats, 2. en una atmosfera de sinceritat, mútua confiança, respecte a la diferència, reciprocitat i llibertat, 3. que implica un coneixement de les posicions dels altres, 4. i un compromís en la fe respectiva, 5. en què, arrelats en la pròpia identitat, 6. s'aposta per l'obertura a les posicions dels altres, 7. i en la qual els dialogants pretenen ajudar-se mútuament per a una millor comprensió de la veritat."

Atureu-vos en aquesta reflexió que ens arriba d'un home, mossèn Matabosch, que ha cregut i practicat, sobretot en els múltiples càrrecs, el diàleg necessari, i prou que n'ha sabut treure el millor que ha pogut, que mai sembla prou, per anar avançant pels camins d'aquesta necessària Església renovada.

Si agafeu el llibre, endinseu-vos en l'essència. Avui us en dono un tast.

UN NOU LLINDAR

Catàstrofe humanitària

Així ho ha definit l'ONU, així ho viuen i ho pateixen infinitat d'homes, dones i infants de tota edat a Palestina, en aquests moments quasi dotze mil. No hi ha paraules que puguin descriure l'horror, el sofriment, la devastació, la desfeta de famílies senceres, pobres, aixafades davall els habitatges destruïts pels bombardejos. Els actors de la massacre no fan cas de ningú, ni de cap proclama mundial que demana l'alto el foc o l'exigència urgent d'un diàleg que obri una esclatxa d'esperança.

Les imatges esgarrifadores que cada dia contemplem en directe potser ens poden arribar a fer acostumar a la indiferència davant d'una situació tan greu que clama al cel i poden fer-nos oblidar que hi ha altres conflictes en actiu.

És l'espectacle de la mort de persones innocents, davant del qual sembla mentida que un cor insensible pugui reaccionar encara amb més violència. Quan hi ha tantes víctimes innocents, ni el terrorisme ni les represàlies sense límit poden justificar les seves macabres accions carregades d'un odi que va en augment.

Sovint ens demanem amb dolor i impotència: què podem fer? Des del primer moment, no hem pogut fer altra cosa que resar i fer el possible perquè entre nosaltres, siguem, de paraula i de fets, reconciliadors i artesans de pau. Per això, no hem parat de demanar amb sant Francesc que, "on hi ha odi, hi posem amor; on hi ha ofensa, hi posem perdó; on hi ha discòrdia, hi posem unió; on hi ha dubte, hi posem fe; on hi ha error, hi posem veritat; on hi ha desesperació, hi posem esperança; on hi ha tenebra, hi posem llum".

Ajuda, Senyor, els governants de tots els països, especialment dels que estan en conflicte, i dona'ls capacitat i voluntat de diàleg.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**PJ Armengou, Pilarín Bayés, Agustí Borrell,
Pilar Casals, Giorgio Chevallard, Carme
Escales, Pere Fàbregues, Juanjo Fernández,
Núria Ferret, Jaume González Padrós, Ignasi
Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés,
Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, Joan Pal-
larès-Personat, Quique, Rafael Serra, Leticia
Soberón, Lluís Solà, Andreu Sotorra, Sebastià
Taltavull, Lluç Torcal**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabil·litat), Dídac Campos (subscripcions)

Club Nous Amics: Janet Duatis**Autoedició i compaginació:**

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **diumenge 19 de novembre**, a les
17.00, concert de la Raval's Band per
a la Fundació Manos Providentes; el
dissabte 25, a les 17.00, *Ja s'acosta el
Nadal* amb nens de l'Escola de Músics
del Raval per a la Fundació Mirada de
Esperanza (c/ Consell de Cent, 293 -
Barcelona).**TALLER D'ORACIÓ I VIDA (MÈTODE
P. IGNACIO LARRAÑAGA)**El **dilluns 20 de novembre**, a les
16.30, sessió informativa per a adults
a la parròquia Sant Pius X de Barce-
lona (contacte: Gemma, tel. 649 161
615); el **divendres 24**, a les 18.30, ses-
sió informativa per a matrimonis a la
parròquia de l'Esperit Sant de Barce-
lona (contacte: Martha i Gustavo, tel.
625 850 987).**AMICS DELS GOIGS**El **dijous 23 de novembre**, a les 18.00,
conferència i presentació del llibre
Els goigs, a càrrec del seu autor Pep
Vila. Parròquia de Sant Eugeni I, c/
Comte Borrell, 307 - Barcelona.**AULA MOUNIER**El **dijous 23 de novembre**, a les 19.00,
*L'accés al sistema judicial de les persones
amb discapacitat* amb David Vallespín
i Xavier Puigdollers (c/ Calàbria, 273
- Barcelona).**CASAL LOIOLA**El **dijous 23 de novembre**, a les 19.30,
trobada comunitària *Conversió a tra-
vés de l'ecologia* amb José Ignacio Gar-
cía, s.j. (c/ Balmes, 138 - Barcelona).**MONTALEGRE**El **dijous 23 de novembre**, a les 19.30,
*Reflexions d'un metge cristià davant la
mort* amb Pedro Clarós a Santa Maria
de Montalegre (c/ Valldonzella, 13 -
Barcelona).**PARRÒQUIA DE SANT PACIÀ**El **diumenge 26 de novembre**, a les
18.00, concert de festa major *Mú-
siques barroques* en el marc dels 100
anys de tinença amb Marta Guillén
(violí) i Feliu Llobet (violoncel barroc)
a l'església de Sant Pacià de Barcelo-
na. Taquilla inversa.**Girona****FIGUERES**El **diumenge 19 de novembre**, a les
18.00, presentació de l'associació
Amics de Sant Pere de Figueres, a la
seva parròquia, per donar a conèixer i
conservar el patrimoni cultural i reli-
giós del temple, i promoure activitats
culturals i tradicionals vinculades a la
història de la parròquia i de la ciutat.**Tarragona****PESSEBRE**El **dimecres 22 de novembre**, a les
19.00, inauguració de l'exposició
*Natus est in Bethlehem. Un recorregut
a través de l'art* a l'Espai Muralla del
Centre Tarraconense El Seminari de
Tarragona.**Terrassa****AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITA-
DA**El **dijous 23 de novembre**, a les 20.00,
concert a favor d'Ajuda a l'Església
Necessitada amb l'organista Pere
Moliner a l'església de Sant Pere de
Terrassa.**Tortosa****CATALONIA SACRA**El **dissabte 25 de novembre**, a les
11.30, visita guiada *La Puríssima de
Tortosa: la joia del barroc italià* amb Joan
Hilari Muñoz. Reserves: tel. 693 720
202.**Vic****COVA DE MANRESA**El **cap de setmana de l'1 al 3 de de-
sembre**, taller *Dol, mort i transcendèn-
cia* amb Xavier Melloni, s.j., Dolors
Beltran i Gilberto Sandoval (tel. 938
720 422).**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Pel Papa, perquè continuï acompa-
nyant en la fe el ramat que li ha estat
encomanat

“L'intel·lectual catòlic ha d'escoltar atentament els batecs espirituals de la cultura contemporània”

CARME MUNTÉ MARGALEF

El filòsof i teòleg Francesc Torralba rebrà el 30 de novembre proper, de mans del cardenal Pietro Parolin, el Premi Ratzinger 2023, que atorga la Fundació Vaticana Joseph Ratzinger-Benet XVI. Ho farà juntament amb l'altre premiat: el sacerdot i també filòsof i teòleg aragonès Pablo Blanco.

Com valora la concessió d'aquest guardó?

El rebo amb humilitat, respecte i gratitud. Mai no hauria imaginat poder ser el destinatari d'un reconeixement d'aquesta magnitud. Em sento molt petit al costat dels teòlegs, filòsofs i artistes que l'han rebut en edicions anteriors. Alguns d'ells són autors que explico en les meves classes a la Universitat. Em sento agraït a la Fundació Ratzinger i especialment al seu jurat i, a la vegada, m'anima a seguir amb la meua tasca intel·lectual.

De quina manera és un nou impuls en la seva trajectòria intel·lectual?

El guardó té un caràcter internacional i és el més rellevant en el camp de la teologia. Jo em sento fonamentalment un filòsof o, més ben dit, un professor de filosofia al qual li plau escriure i expressar el que pensa a través de textos. Mai no ho acabem d'expressar tot tal com voldríem. La tasca de pensar és infinita i, per tant, és feixuga i, a voltes, ingrata. Un premi és un impuls, un estímul per prosseguir en ella. Sempre he tractat de ser honest i autèntic a l'hora d'escriure, d'expressar el que crec i el que espero encara que no sigui compartit pel lector. Em mou la voluntat de fer-me entendre i de raonar, fins al límit de les meves possibilitats, les meves opcions fonamentals.

També és un esperó per conèixer més la figura de Ratzinger com a teòleg i filòsof?

No soc un especialista en l'obra de Joseph Ratzinger. M'he dedicat a estudiar altres autors com Friedrich Nietzsche, Søren Kierkegaard, Edith Stein i, darrerament, Antoni Gaudí. Amb tot, he llegit pràcticament tota la seva obra i l'he estudiada. Valoro la seva proposta d'eixamplar els límits de la raó moderna, el seu combat intel·lec-

tual contra el relativisme i el fonamentalisme i també el seu diàleg amb mestres de la sospita com Friedrich Nietzsche i Karl Marx. La seva obra és molt fecunda i obre camps d'interpretació molt amplis. Destaco la voluntat que tenia Benet XVI de dialogar amb els no creients, el seu diàleg amb Jürgen Habermas, Piergiorgio Odifreddi i Marcello Pera, per exemple. La seva obra teològica em sembla rigorosa, culta, erudita i creativa, amb ressonàncies existencialistes i personalistes, però amb un rerefons molt clàssic, assentada sobre pilars tan sòlids com sant Agustí i sant Bonaventura.

Quina ha de ser la contribució de l'intel·lectual catòlic en l'actual panorama eclesial i social?

Creo que ha d'escoltar atentament els batecs espirituals de la cultura contemporània en tots els seus registres i dimensions. Ha de ser capaç de discernir el bo i millor que hi ha en ella i a la vegada tenir l'audàcia de criticar allò que considera frívol, innocu o contrari a la dignitat de la persona humana. Ha de defensar les causes nobles de la humanitat, no tenir por i sortir fora de la zona de confort per donar testimoni del que creu i del que espera i cercar els camps d'intersecció amb els seus amics agnòstics i ateus.

ràdio estel

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT